PROMIN

ПРОМІНЬ

Червень, 1976

Ч. 6

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVII ЧЕРВЕНЬ, 1976 Ч. 6
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 6 JUNE, 1976 VOL. XVII.
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

І. Франко — Пісня і праця ... 1
— Дві пам'ятні дати ... 1
Н. К. — Рідна школа і ми ... 3
І. Франко — Малий Мирон ... 4
Г. Михальчук — Писанки ... 7
З. Орест — Від малої кімнати до просторого дому ... 8
М. Левицька — Народні святкування Івана Купала ... 11
У. Кравченко — Спогади учительки ... 12
H. Melnyk — The International Council of Women — Triennial Metting ... 15
G. Rennie — Chamber's 'Year for Women' ... 16
Громадська і родинна хроніка ... 22
Річні звіти ... 28
Домашнє господарство ... 32

ПОШТОВИЙ УРЯД ВИМАГАЄ

Просимо Передплатників журнала „Промінь" звернути увагу на час, коли кінчається передплата. Подивіться на наліпку Вашої адреси і вгорі побачите, що там зазначено місяць і рік. — Це тоді кінчається Ваша передплата.

Просимо не відтягати висилку своєї передплати на наступний рік. Поштовий уряд Канади вимагає, щоб „Промінь" висилався передплатникам, а не післяплатникам. Після трьох місяців, від закінчення передплати, ми тратимо привілей висилати Вам журнал 2-ою клясою. Коли і дальше ми висилаємо Вам журнал, то ми платимо більше за пересилку. В такому разі, ми будемо змушені післяплатникам підвищити їхню післяплату, враховуючи підвищення коштів пересилок. Задавненим післяплатникам буде змушені висилку „Променя" припинити.

НА ОБКЛАДИНЦІ — ДЕРЖАВНИЙ ПАРК ДЖЕСПЕР в Альберті

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 — 1976

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Дві пам'ятні дати

"На дні моїх споминів, десь там у найглибшій глибині горить вогонь. Невеличке огнище не блискучого, але міцного вогню освічує перші контури, що виринають з темряви дитячої душі. Це вогонь у кузні мого батька. І мені здається, що запас його я взяв дитиною в свою душу на далеку мандрівку життя. І що він не погас досі."

І. Франко

Не погас вогонь Франкового слова і по 60-ти літах його смерти. В далеку мандрівку життя пішов він далі. Горить він і освітлює своїм теплом інших "каменярів", цілий народ український, який переживає іншу добу свого лихоліття, добу жорстокого безправ'я, добу новітнього визиску, облуди й обману; добу, коли найкращих синів України, послідовників Шевченка, Франка карають і судять за вільну думку, за рідне слово, за ідеали свободи — за все те, чим жив і за що страждав Іван Франко.

* * *

Дві пам'яні дати збігаються з собою цього року — 120-ліття з дня народження Івана Франка і 60-ліття від його смерти. Ці роковини відмічує цього року українська спільнота у вільному світі, вшановуючи пам'ять великого Каменяра, що промощував для свого народу "правді путь", що різьбив українські душі, що кликав до життя, а головно скинути з себе чужі пута, перестати бути наймитом чужих, а стати "господарем домовитим" у власній господі.

Народився Іван Франко в селі Нагуєвичах, Західня Україна, 1856 року в родині сільського коваля. Від шкільної лавки у сільській школі, поборюючи труднощі і пробиваючись у життя закінчив університет.

Не легко приходилось бідному селянському синові здобувати освіту, на яку молився у своїй голодній знання душі. У своїй автобіографії згадує Франко ось такий епізод:

"У Дрогобичі, по мужицькому вбраний, боязливий, несмілий та часто немитий хлопець, цілий курс, бувши посміховищем у клясі і перетерпівши від нелюдських учителів, на превелике диво цілої кляси і своє власне, одержав першу льокацію (місце першого учня в клясі)".

Згадують також біографи Франкового життя, що "...Нелюдяна поведінка деяких учителів із селянськими дітьми зродила в серці хлопчини перші відруси бунту проти всякого насилля". Але разом з тим, в ранніх юних літах поета спалахнула в душі Божа іскра і повела його твердими дорогами життя до вершин людського духа.

"Я син народа, — проголошує себе Франко — що вгору йде, хоч був запертий в льох.
Мій поклик: праця, щастя і свобода..."

У вирі соціяльних, політичних і економічних подій Австро-Угорської монархії, в якій панував бюрократизм та клясовий поділ упривільйованих, як студент Львівського університету, де живим потоком бурхало життя з його новими ідеями, Іван Франко виріс духово не лише на великого письменника, поета, але й на сина свого українського народу, на громадянина, публіциста, який своїм гарячим словом сколихнув поверхню. Він, як і колись Шевченко виступив проти пануючих над його народом, засуджуючи визиск і безправство.

Будучи ще студентом Львівського університету, велике враження зробив на Франка Шевченків "Кобзар", з яким не розлучався

Іван Франко

ПІСНЯ І ПРАЦЯ

Пісне, моя ти сердечна дружино,
Серця відрадо в дні горя і сліз,
З хати вітця, як єдинеє віно,
К тобі любов у життя я приніс.

Тямлю як нині: малим ще хлопчиною
В мамині пісні заслухався я:
Пісні ті стали красою єдиною
Бідного мого, тяжкого життя.

"Мамо, голубко! — було налягаю. —
Ще про Ганнусю, Шумильця, Вінки!"
"Ні, синку, годі! Покіль я співаю,
Праця чекає моєї руки".

Мамо, голубко! Зарана в могилі
Праця й недуга зложили тебе,
Пісня ж твоя в невмираючій силі
В мойому серці ясніє живе.

Ох, і не раз тая пісня сумненька
В хвилях великих невгодин життя
Тихий привіт мені слала, мов ненька,
Сил додала до важкого життя...

ціле своє життя.

Задивлений у минуле свого народу, в його історію, збагнувши до дна соціяльний стан, в якім цей народ живе, Франко заповідає перед ним свій обраний шлях:

"Блаженний муж, що йде на суд неправих
І там за правду голос свій підносить,
Що безтурботно в сонмищах лукавих
Заціплені сумління їм термосить".

І він ішов на "суд неправих". Одних звинувачував, що цю неправду чинять, інших, своїм дорікав за "сонмища лукаві". Знов іншим способом звертався він до свого народу, жалів його і докоряв за покірність. З-під його пера появляються такі політичні поеми, як "Каменярі", "Беркут", "Наймит".

Жива і гаряча праця Франка, як редактора, публіциста, науковця, поета і письменника ставить його в осередок цілого руху в Галичині у 70 і 80 роках м. ст. Крім виснажуючої праці зазнає Франко моральної кривди не тільки від чужих, але й від своїх. За свої думки, за вільне слово, як редактора часопису »Друг« Франко був заарештований і відсидів 9 місяців в тюрмі між злодіями і злочинцями. На тодішні часи, для деяких Франкових "друзів" було ганьбою бути в тюрмі і вони відвернулись від нього. Це завдало йому великих моральних страждань.

"Відцуралися люди мене — жаліється поет
Цей та той надійде та мине!
Тільки боязко скоса зирне...
Чи бояться ті люди мене?..."

Одначе і такий душевний стан не спинив Франка у відданій праці, навпаки, його страждання породжували нові перлини творчости, його людяність, його праця, його велич зводили на нівець міщанські пересуди і він як той орел злітав у свої духові сфери викликаючи подив і пошану навіть серед його недругів.

Крім виснажуючої праці, крім щоденних вимог родинного життя, його потреб і нестатків Франко подавав помічну руку іншим. До нього звертались з порадами молоді літерати і він радо їм помагав, коректував, заохочував, писав листи. За його допомогою й заохотою появився "Перший вінок", в якім проявили себе тодішні перші українські письменниці — Н. Кобринська, У. Кравченко, О. Кобилянська, О. Пчілка та інші. Не було ділянки життя, які б не цікавили Франка й до яких він не приклав би своїх рук.

Велику поетичну спадщину полишив І. Франко у скарбниці української літератури, повісті, оповідання, поеми, навіть драму "Украдене щастя"; робив переклади, писав дописи на актуальні тогоденні теми, держав зв'язок з письменниками інших народностей.

Короною його поетичної і взагалі всієї іншої творчости, як художньою формою так ідейною темою є його поема "Мойсей". Мойсей, провідник і пророк жидівського народу, який сорок літ навчав свій народ і той самий народ на схилі віку відкинув свого провідника:

"Ось я шлях довершив, що тоді
Ти вказав мені, батьку,
І знов сам перед тебе стаю
Як був сам на початку.

Сорок літ я трудився, навчав
Весь заглиблений в тобі,
Щоб з рабів тих зробити народ
По своїй уподобі...

Я ж весь вік свій, весь труд тобі дав
У незламнім завзяттю, —
Підеш ти у мандрівку століть
З мого духа печаттю..."

Утомлений надмірною працею, важким життям і недугою, якої набрав в тюрмі геній українського народу Іван Франко помер 28 травня 1916 року. Похоронений на Личаківськім цвинтарі у Львові. І щойно по його смерті зрозумів український народ, кого він втратив, від кого він так багато взяв, а кому так мало дав. На могилі Франка в 1933 році споруджено пам'ятник, що зображує його поему "Каменярі".

РІДНА ШКОЛА І МИ

Зі всіх ділянок громадського життя Союз Українок Канади завжди стояв поруч шкільних справ. Його членство не тільки піддержувало рідну школу, але завжди помагало її організувати. Між учителями рідних шкіл завжди були і тепер є членки Союзу Українок Канади.

Союз цікавився шкільними справами і поза своєю організацією. Він цікавиться справами української мови в державних школах, виплачує нагороди учням за кращі осяги студентам вищих кляс, бере участь в педагогічних конференціях. До рідної школи ходять наші діти, і тому природньо, що шкільна справа нас цікавить. Як організація у нас є окрема шкільна референтура. Союз Українок Канади йде назустріч всяким проєктам, а зокрема проєктам Ради Української Школи при Консисторії У.Г.П.Ц.

Одним із таких заплянованих проєктів РУШ було підготовити відповідні підручні матеріяли для дітей, які приходять до школи без знання української мови. Управі РУШ вдалось знайти професійну, по лінії навчання мови особу, учительку державної і української школи Софію Василишин. Впродовж двох років вона опрацювала підручний матеріял п. н. "Дивись, слухай, говори" в трьох частинах: "Осінь", "Зима", "Весна-літо". Працю видала Рада Української Школи. При праці цього видання помагали інші провідні членки — Анна Звоздецька, Фіона Пелех, Марія Вавринюк.

Учителі, які прийняли цей підручний матеріял, вживають його по школах дуже прихильно про нього висловлюються. Перший наклад цього видання дуже скоро вичерпався і треба було перевидати вдруге.

Чому ми згадуємо про це? Тому, що авторка підручника С. Василишин це бувша голова Союзу Українок Канади, вище згадані пані це провідні членки нашої організації.

Тепер наближаємось до пори, коли між закінченням цього, а початком нового шкільного 1976-77 року є той час, коли учителі рідних шкіл розглядатимуть програму навчання, замовлятимуть потрібні підручники, а головно для нових, які прийдуть навчатись перших слів рідної мови. Тому Союз Українок Канади поручує "Дивись, слухай, говори" відповідний методичний матеріял для наших рідних шкіл у Канаді. Поруч цього поручуємо дуже гарний співаник для дітей укладу Євгена Вавринюка.

Рідна школа, наші діти, — всі наші сили для праці в ній і для них!

Н. К.

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Ave.
Winnipeg, Manitoba

Іван Франко

Малий Мирон

I

Малий Мирон — дивна дитина. Батько втішається ним і каже, що він чудово розумна дитина, але батько, звісна річ, сторонничий суддя. Та й ще Миронів батько — чоловік уже в літах, ледве дочекався дитини, і, значиться, яка там будь собі дитина, все вона у нього золота, і розумна, і гарна. Сусіди тихо шептали собі, що Мирон "якесь не таке, як люди": іде та й розмахує руками, гуторить щось сам до себе, візьме прутик, швякає по повітрі або стинає головки з будяків та ластів'ячого зілля. Серед інших дітей він несміливий і непроворний, а коли часом і відізветься з чим-небудь, то говорить таке, що старші як почують, то тільки плечима стискають.

— Василю, — говорить малий Мирон до малого Василя, — ти доки вмієш рахувати?

— Я? А доки маю вміти? П'ять, сім, парканацять.

— Парканадцять! Ха-ха-ха! А то скільки парканадцять?

— Ну, скільки ж має бути? Я не знаю!

— Та то нескільки. От сядь лишень, будемо рахувати.

Василь сідає, а Мирон починає рахувати, цюкаючи за кожним разом бучком об землю: один, два, три, чотири . . .

Василь слухає, слухає, а далі встав і побіг. Мирон і не замітив: сидить, цюкає і рахує далі й далі. Надійшов старий Рябина, кахикає, харкотить і охає, — Мирон не чує, все своє. Старий зупинився близ нього, слухає, слухає . . . Мирон дорахував уже до чотириста.

— А ти, невітцівська дитино, е! — сказав старий своїм звичайним, трохи носовим голосом. — А ти що робиш?

Малий Мирон аж звергся і обернув залякані оченята на старого Рябину.

— Та ти землицю святу б'єш, е? Ти не знаєш, що землиця — наша мама? Дай сюди той бучок!

Мирон дав, не розуміючи майже, чого хоче від нього старий. Рябина шпурнув бучок геть у кропиву. Мирон трохи не заплакав, не так за бучком, як за тим, що старий перервав йому рахунок.

— Іди додому та "Отче наш" говори, е-е-е, аніж маєш такі збитки робити! — сказав старий з суворим видом і пошкандибав далі. Мирон довго глядів за ним, усе ще не можучи зрозуміти, за що це старий прогнівався і чого хоче від нього.

II

Малий Мирон над усе любить бігати сам по зелених, цвітистих лугах, поміж широколисті лопухи та пахучий ромен, любить упиватися солодким запахом росистої конюшини та квітчатися прилипчастими лопуховими гудзиками, яких так і насиляє на себе від ніг до голови. А ще річка, через котру з города треба йти на пастівник, невеличка, супокійна підгірська річечка, з глибокими, стрімкими та обривистими берегами, з глинистим дном, з журчачими бродами, котрих дно покрите дрібними плиточками, оброслими м'яким, зеленим водоростом, довгим, мов зелені шовкові пасма, — ота річка — то правдива розкіш, то сильна принада для Мирона. Там він цілими годинами любить сидіти, запхавшися в високий зелений косітник або між густе, лапасте листя надбережного підбілю. Сидить і вдивляться у плюскітливу воду, в мигаючу під напором хвилі траву, в ковбликів, що час від часу вилазять зі своїх печер або випливають із глибшого плеса, нипають по дні, шниряючи за водяним хробацтвом, то знов вистовбурчують свою тупу, вусату мордочку аж над воду, хапають раз повітря та й утікають чимборше в свою криївку, немовби закоштували не знати якої присмаки. А тим часом сонце жарить із безхмарного, темно-блакитного неба, гріє Миронові плечі і все тіло, але не пече його за широким листом. Любо йому. Невеличкі його сірі оченята живо бігають, дитяче чоло стягається, — думка починає рушатися.

— От сонічко, — чому воно таке невеличке, а татуньо казали, що воно велике? То, напевно, в небі лиш така невеличка дірка прорізана, що його лиш стільки видно!

Але зараз же в його голові заворушилася й друга думка.

— Ба, а як же воно? Сходить, там дірка мала; заходить, то й там дірка. Хіба ж дірка разом із сонцем по небі ходить?

Це не може йому поміститися в голові, і він обіцяє собі, що скоро додому, то зараз запитає татуня, яка то в небі на сонце дірка прорізана?

— Мироне! Мироне! — чути здалека крик. То мати кличе. Мирон почув і схопився, збіг із бережка над бродок, аби перейти через річку, та й нараз зупинився. Багато разів уже він переходив через річку, та й нічого, а тепер нараз нова поява впала йому в очі. Він стояв якраз проти сонця і, дивлячися в воду, побачив нараз замість плиткого дна, камінчиків і м'яких зелених начосів водорості — одну бездонно глибоку синяву. Він не знав іще, що це небо з води всміхається до нього, і зупинився. Як же тут іти в таку глибінь? І відки вона взялася нараз? Він став і почав уважно розглядати глибінь. Усе однаково. Він присів. Однаково, — тільки при бережку видно знайомі камінчики та й чути звичайний любий журкіт води на броді. Він повернувся лицем у другий бік, за сонцем: глибінь щезла, брід плиткий, як був. Це відкриття і втішило, і здивувало його. Він почав повертатися на всі боки, пробуючи і втішаючись дивним явищем. А про мамин клик і зовсім забув!

І довго так стояв малий Мирон, то схиляючись, то повертаючись над бродом, але лізти в воду все якось не смів. Усе здавалося йому, що ось-ось серед плиткого камінчастого броку земля розскочиться, і зіне бездонна блакитна глибінь під річкою, між високими берегами, і полетить він у ту глибінь далеко-далеко, щезне в ній, мов трісочка, кинена в глибоку, темну криницю. І хто знає, як довго був би він стояв над бродом, якби не був надійшов сусід Мартин, що з вилами й граблями квапився до сіна.

— А ти чого тут стоїш? Он там мати кличе тебе. Чому не йдеш додому?

— Та я хочу йти, але боюся.

— Чого?

— Та от, адіть! — І він показав бездонну синяву в воді.

Мартин не порозумів.

— Ну, та чого тут боятися? Адже плитко.

— Плитко? — спитав недовірливо Мирон. — А от яка глибінь!

— Глибінь? Ади, що не глибінь, — сказав Мартин, і як був у ходаках, так і перейшов через брід, мало й замочивши їх. Той перехід Мартина осмілив і Мирона, і він перейшов через воду і побіг горі огородом додому.

— Який це дурний хлопець! П'ять літ має, а ще броду боїться, — пробовкнув сусід і пішов до сіна.

III

А коли літом усі старші з хати підуть у поле, Мирон лишається сам, але не в хаті. В хаті він боїться. Боїться "дідів у кутах", т. є. тіней, боїться чereватого комина, чорного внутрі від сажі, боїться грубої дерев'яної клюки, вбитої в віконце, що в повалі для пропускання диму від скіпок, якими світять зимою. Мирон лишається надворі. Там він може собі гуляти, рвати зіллячко і розщипувати на кусники, будувати хатки з трісок і патичків, що на дривітні, або й так собі лежати на приспі, та грітися на сонці, та слухати цвіркоту горобців на яблінках, та глядіти на синє небо. Любо йому, і на дитиняче чоло знов немов хмарка набігає — це думка надходить.

— А чим-то воно чоловік усе видить? І небо, і зілля, і тата з мамою? — таке питання насувається йому ні звідси ні звідси. — Або чим чує? Он каня кевкає, кури кудкудачуть... Що то таке, що я тото чую?

Йому здається, що все те чоловік діє ротом, і видить, і слухає. Рознімає рот: так і є, видно все, чути все...

— А може, ні! Може, очима?

Зажмурює очі. Ов, не видно нічого. Рознімає: видно й чути. Зажмурює знов — не видно, але чути.

— Еге, так ось воно як! Очима видно, а чим же чути? — Знов рознімає і затулює рот — чути! Далі очі — все чути. Аж ось прийшла думка — заткати пальцями вуха. Шум-шум-шум. А то що таке? Чути шум, але не чути ні кудкудакання курей, ні кевкання кані. Віднімає пальці — чути кудкудання, а шуму нема. Другий раз — те саме.

"Що це таке? — міркує сам собі Мирон. — Еге, знаю вже! Вухами чую кудкудакання, а пальцями чую шум! Аякже, аякже".

Пробує раз і другий — так, зовсім так!

А коли поприходили женці на полудне, він, підскакуючи, біжить до батька.

— Татуню, татуню! Я щось знаю!

— Та що таке, моя дитино?

— Я знаю, що чоловік очима видить.

По батьковім лиці перебіг усміх.

— А вухами чує кудкудання, а пальцями шум.

— Як, як?

— Та так, що як не затикати вуха пальцями, то чути, як курка кудкудає, а як заткати, то чути тільки шум.

Батько зареготався, а мати гостро позирнувши на Мирона, сказала, намахуючи йому ложкою:

— Іди, приблудо, йди! Такий парубок великий, що вже б далі женився, а таді дурниці говорить? Чому ти ніколи не погадаєш наперед, що маєш сказати, а все десь таке ляпнеш, мов на лопаті вивіз?.. Таже чоловік усе чує вухами! — і шум, і кудкудакання.

— А чому ж не чує разом? Тільки як не затикати вух, то чує кудкудання, а як заткати, то чує шум? — запитав малий. — От потрібуйте самі! — І він справді для перекони заткав свої вуха пальцями.

Мати поворкотіла ще щось, але відповіді на те питання не знайшла.

IV

А вже найбільша біда Миронові з тим мисленням! Не вмів мислити, та й годі. Що тільки, бувало, скаже, все якось не таке, як треба, все мати або хто-будь другий каже йому:

— Та чому ти, тумане вісімнадцятий, не помислиш уперед, що маєш казати, а так бовтаєш, як той рибак бовтом бовтає!

І що вже бідний Мирон не намучився, щоб вимислити, а потім сказати щось розумного, — ні, не можна, та й годі. Бідний Мирон прийшов до того переконання, що він не вміє мислити!

Ото раз сидить уся родина при обіді довкола великого стільця насеред хати. Мати подає капусту. Капуста добра, з салом, ще й крупами засипана. Всі їдять її мовчки. Малий Мирон укусив разів зо два, а далі задивився на те, що так тихо стало в хаті, ніхто й слова не скаже. Ні відси ні відти здається йому, що, власне, тепер йому випадає щось сказати. Але щоб тут такого? Треба наперед розмислити, а то всі будуть сміятися, ще й мама насварить. Щоб тут сказати? І малий Мирон зачинає мислити. Ложка, як ніс її від рота до миски, так-таки застигла в повітрі враз із рукою. Очі недвижно вперлися в пустий простір, а далі мимовільно зупинилися на образі Матері Божої, що висів на стіні; губи тільки рушаються, мов щось шепчуть.

Слуги побачили це, ззирнулися поміж собою, трунули одно друге ліктями, а дівка-служниця шепнула навіть до старого Івана:

— Ану, він зараз якусь дурницю вистрілить.

— Ба не знати, — почав звільна Мирон, — чому тото свята матінка дивиться, дивиться, а капусти не їсть?..

Бідний Мирон, хоть і як мучився, не міг нічого ліпшого придумати, може, для того, що його на силу заставляли думати "так, як люди".

Сміх, регіт, звичайна нагана матері враз із "туманом вісімнадцятим" — бідний Мирон заплакав.

— Та що ж, коли я не вмію мислити так, як люди! — сказав він, обтираючи сльози.

V

Що з нього буде? Який цвіт розів'ється з того пуп'янка? Це й проповісти не тяжко. Лучаються по наших селах доволі часто такі дивовижні появи. Все у них змаленьку не так, як у людей: і хід, і обличчя, і волосся, і слова, і вчинки. А коли прийдеться такій дитині вік жити під тісною сільською стріхою, без ширшого досвіду, без яснішого знання, коли відмалку нетямущі родичі почнуть натовкати в неї все на такий спосіб, "як звичайно у людей", то їм і вдасться придавити вроджений нахилок до своєрідного; всі невживані і приголомшені здібності дитини заніміють і занидіють у зав'язку, і з малого Мирона вийде кепський господар, або, що гірше, не доразу приголомшена живість та прудкість характеру попре його до злого, не можучи розвитися на добро, — стане він забіякою, ворожбитом, що віритиме у власні привиди і буде туманити людей із щирого серця.

Але коли така дитина натрапить на люблячого і, що головне, не дуже вбогого вітця, котрий схоче і зможе потягнутися з останнього, щоб своїй дитині отворити очі у світ, то тоді — що ж тоді? Чи ви думаєте, що доля дитини стане кращою, так, як звичайно розуміють люди кращу долю? Коби не так! У школі дитина хапатися буде науки на диво, впиватися буде нею, як недужий свіжим повітрям, і скінчить на тім, що перейметься правдами науки і забажає перевести їх у життя. І стане малий Мирон гарячим проповід-

(Докінчення на ст. 7)

ПИСАНКИ

Надходить весна, а з тим традиційне писання писанок, які є своєрідним і цікавим відображенням радості весни, краси природи та Воскресіння. Писати писанку — не легко. Треба мати художній хист і вироблений смак. Треба вивчати своєрідне композиційне розміщення, колорит, специфічний орнамент, основні мотиви, бо ж писанки поодиноких етнографічних частин України відрізняються від себе.

У Монтреалі щороку відбуваються лекції писання писанок для молоді і старших. Цього року на запрошення Молодого Товариства Св. Софії відбулось декілька лекцій під проводом пані Галини Михальчук і пані Анастазії Демитрак. Шкільна молодь і СУМК проявили велике зацікавлення і на другий рік плянується більше таких лекцій.

Традиційне питання писанок у торговельних центрах відбулось за слідуючим порядком:

В Оттаві, 3-го і 10-го квітня у Carlingwood Shopping Centre, заходом пані Галини Михальчук;

У Монтреалі, 14-го і 15-го квітня у Cavendish Mall, Cote St. Luc. Писали писанки пані: Галина Михальчук, Михайлина Нєма, многонадійна молоденька учениця Сандра Софулко;

У Монтреалі, 13 до 17-го квітня в Ogilvy's Department Store. Писали писанки пані: Анастазія Демитрак, п-ні Слободян і Галина Михальчук;

У м. Лашін вже шостий рік, під проводом культурно-освітньої референтки пані Ольги Штихно, відбувається писання писанок у Hudson Bay Department Store в латинський Великодній Тиждень. Цього року писали: Ольга Штихно, Олена Ґелла, Валентина Дякер, Наталка Глинська і Юлія Тихонова.

Також цього року відбувся в м. Лашін Фестиваль Культури в днях 7-го до 14-го березня. Під проводом пані Ольги Штихно членки СУК І СУМК влаштували виставку українського мистецтва в місцевому музеї, де відбувся показ писання писанок, вишивання і гри на бандурі та спів. Відбулось традиційне прийняття хлібом і сіллю господинею музею.

Галина Михальчук

Писання писанок у Кавендиш Мал під проводом Галини Михальчук.

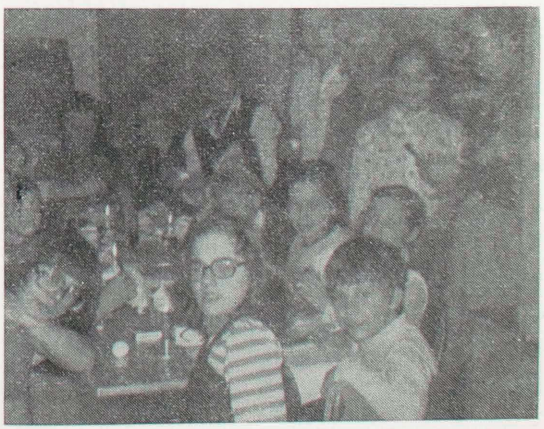

Лекції писання писанок в залі Собору Св. Софії в Монтреалі під проводом Галини Михальчук і Анастасії Демитрак.

МАЛИЙ МИРОН

ником тих правд, понесе їх між темних і пригноблених, під рідні сільські стріхи... Ну, і незавидна чекає його доля! Навістить він і стіни тюремні, і всякі нори муки та насилля людей над людьми, а скінчить тим, що або згине десь у бідності, самоті та опущенню на якімось піддашшю, або з тюремних стін винесе зароди смертельної недуги, котра перед часом зажене його в могилу, або, втративши віру в святу, високу правду, почне заливати черв'яка горілкою аж до цілковитої нестями. Бідний малий Мирон!..

З. ОРЕСТ

Від малої кімнати до просторого дому

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Кажуть, що із пояснень відносно ідей в опері "Фавст", які Ґете вклав в цей геніяльний твір, можна зробити такий висновок: "Немає вищого щастя ніж приносити велику користь людям". Очевидно, що зміст такого художнього твору не вичерпується лише однією загальною думкою, а є набагато більшим осягненням ідей.

Такі глибокі думки ідейного перетворення, можна застосувати їх і для добра української людини, а дальше і для широкої української громади. Треба уклінно признати тим першим ідеалістам організації Союзу Українок Канади, які своїм смолоскипом вклали свій палаючий порив до думок глибокого помислу: створити такий культурний процес, який би став тим моттом, в якому було б тим найвищим щастям, щоб принести користь для української людини в Канаді. Мабуть думка розвитку української культури через процес музейного життя виправдала всі наші наміри та успішности.

1928 рік у місті Вінніпеґу зробив перший початок такої спроби на Новоканадійській виставці ручних робіт, на якій море кольористики української вишивки привернули увагу канадського світу, а вже два роки пізніше, перша самостійна виставка Союзу Українок при Інституті ім. Петра Могили, посилила працю нашого жіноцтва і тим ми почали свій процес культурно-традиційного відродження, який глибоко вкорінився серед широких розлогих закутин нашого церковного та громадського життя.

Цей культурно-освітний процес почав набирати все ширших розмірів і забрало аж сім років праці різних вистав, коли врешті на Всеканадійському з'їзді у 1937 році пролунав голос нашої заслуженої сеньйорки та основоположниці Союзу Українок Савелі Стечишин: "У нас повинен бути бодай один народний музей в Канаді!.."

Зерно кинене в культурний ґрунт народної творчости дало свої дальші плоди розросту і осягнуло свою мету. Ми розрослись у поважну установу. Чверть століття ми тиснулись у малій кімнаті, в якій не могли розпростертись на повні крила. Проте ми видержали. 1976 рік увійде в історію нашого життя і буде замітним для нашої історії. Із малої кімнати ми переходимо до величавого власного дому майже недалеко в сусідстві із великою саскатунською ґалерією мистецтва. В цьому замітному році переходимо до власного центру "Української Культури", в якому знайдуть притулок усі галузі українського культурного розвитку.

Доля так склалась, що в міжнародному жіночому році прийшло "визволення" і для нас, мужчин, де кожний член наших Інститутів чи ТУС зможе стати членом Музею Українського Мистецтва і Культури Союзу Українок.

Отож, щоб не осоромити мужеського роду, то хай не буде ні одного "тусівця" щоб лишився позаду, тобто поза межами нашого музейного життя. Адже культура і мистецтво дорогі для нас усіх. Вони втілюють ідею в такій формі, яка збуджує емоції та викликає особливі переживання, що підносять людину та розвивають її інтелект.

Адже культура і мистецтво є вічні, невмируші. Про вічність мистецтва чудова сказав наш великий поет І. Франко в сонеті "Сіктиська Мадонна":

— О Божі, духах мож ся сумнівати
І небо і пекло казкою вважати
Та ти й краса твоя — не казка. Ні!
І час прийде, коли весь світ покине
Богів і духів, лише тебе Богине
Чтить буде вічно — тут на полотні.

Отож хай і серед глибоких думок великих людей дальше горить смолоскипом і на-

ша скромна думка "що немає вищого щастя, ніж приносити велику користь для наших майбутніх українських поколінь".

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

Дарія Янда — Едмонтон	$700.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Смокі Лейк, Алта.	100.00
Марія Лазарук — Едмонтон	50.00
Мілдрет Дубелтс — Мирнам, Алта.	25.00
Володимир Дженис — Едмонтон	25.00
Дарія Янда — Едмонтон (в пам'ять Павла Ткачука)	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Валей, Б. К.	50.00
Маргарета Ременда — Ванкувер	25.00
А. Добровольська — Сурей, Б. К.	10.00
М. Антонішка — Сурей, Б. К.	10.00
М. Боднарчук — Сурей, Б. К.	5.00
Б. Ковальчук — Сурей, Б. К.	5.00
Марія Іванець — Брентфорд, Онт. (в пам'ять мужа Миколи)	500.00
Відділ ім. Лесі Українки — Єлов Крік, Саск.	25.00
Іван і Ольга Спіжавки — Спалдінг, Саск.	10.00
П-во Михайло Охітви — Ватсон, Саск. (з нагоди ювілею подружжя)	10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Тідор, Саск.	10.00
Відділ ім. Лесі Українки — Мелфорт, Саск.	10.00
С. Кузик — Тідор, Саск.	5.00
М. Денисик — Тідор	5.00
А. Мікілінська — Тідор	5.00
Ірина Гарасимюк — Тідор	5.00
П. Франко — Тідор	5.00
П-во Павло і Єлисавета Конашевичі з Кіндерслей з нагоди 50-літнього ювілею подружжя (збірка)	100.00
Володимир Антін Янда — Ванкувер	100.00
Д-р Раїна Е. Файсон — Оттава	100.00
Д-р Роман Л. Янда — Лос Анджелес, Каліф.	100.00
Віктор Е. Янда — Едмонтон	100.00
Дарія Янда — Едмонтон пожертвувала до цього часу на будову Музею	$4,725.00

Складаємо щиру подяку всім жертводавцям, за такі щедрі пожертви на будову Музею.

За Раду Музейної Фундації
Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо виписувати так:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance St.

Saskatoon, Sask. Canada S7N 0R1

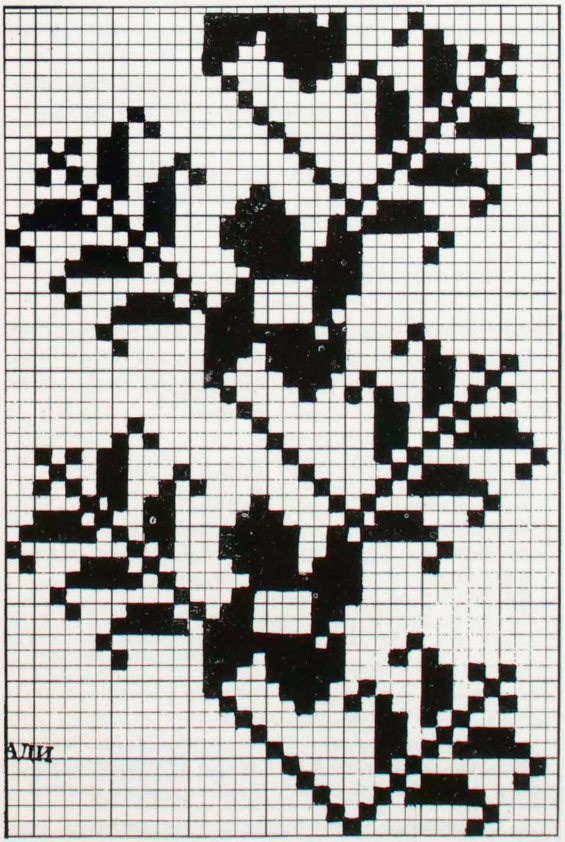

НАШІЙ МАМІ КЛЯВДІЇ МАЛІНСЬКІЙ

Нашій найдорожчій Мамі на світі

КЛЯВДІЇ МАЛІНСЬКІЙ
у Канорі, Саск.

засилаємо у День Мами квіти пошани і любови та многих літ бажаємо.

Дочки: *Альбіна Ґуляк* і *Даруся Пасічник*

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: К. Луцюк — Вакав, Саск.	2
М. Нєма — Монтреал, Кве.	2
Д-ка А. Ткачук — Вайта, Ман.	2
Уляна Криворучко — Гамільтон, Онт.	3
Клавдія Долинчук — Толстой, Ман.	1
Марія Кушнірик — Вінніпеґ, Ман.	1
Дмитро Гнатюк — Тарнополь, Саск.	1

Усім працівникам на користь журнала й всім жертводавцям висловлюємо щиру подяку.

Взори з Буковини, с. Шкея, повіт Сучава, хрестики, стіби, одної краски ниток, може бути чорна, червона, синя.

Музей Союзу Українок, філія Східньої Канади

Ірина Макарик

„Словомет"

Oksana Asher. DRAJ-CHMARA ET L'ECOLE "NEOCLASSIQUE" UKRAINIENNE.
Dept. of Slavic Studies, University of Manitoba.
Reading in Slavic Literature No. 11.
Ed. J. B. Rudnyckyj. Winnipeg, N.Y., 1975

У 1934 році у вірші „Лист до Оксани" Михайло Драй-Хмара написав:

...аби була охота
писати! Це — найважніша річ.
Ну, а як є таке святе бажання,
ти обмилуй одну цікаву тему
і в образах собі це уяви,
щоби вона, немов жива, постала
перед твоїм зірким духовим оком.

Донька славного українського неоклясика послухала поради батька й знайшла собі цікаву тему, яку вона опрацьовує ціле своє життя: Драй-Хмару.

Оксана Ашер написала на цю тему не одну статтю і книжку англійською та українською мовами. *Draj-Chmara et l'ecole neoclssique* це її перша спроба поширити відомости про поета і його творчість французькою мовою. Не дивно, що д-р Ашер вирішила написати про Драй-Хмару по-французькому, адже український поет переклав безліч творів французьких поетів серед них Шарль Бодлєр, Поль Клодел та Стефан Маларме. Музичність творів Драй-Хмари вказує на вплив французьких символістів, а головно на вплив поета Верлена.

В останньому творі д-р Ашер є багато дечого нового. Книжка написана цікаво — легкою, зрозумілою французькою мовою. Короткий, необхідний для чужинця перегляд історії української літератури від 18 століття складає перший розділ книжки. Окремий розділ присвячений неоклясикам з поясненням назви і з точними даними про всіх членів цієї групи поетів. Д-р Ашер підкреслює, що „свобода... це найголовніша прикмета цієї групи" ("la liberte... est le trait principal de ce "groupe") і додає, що неоклясики перекладали сучасних французьких і німецьких поетів з тим самим ентузіязмом що і старо-римських творців клясичної поезії.

Тематична аналіза творів Драй-Хмари опрацьована дуже докладно. Найважливіша частина книжки — формальна аналіза техніки (мови, стилю, і т.п.) поетових віршів. Драй-Хмара завжди вважав, що його місія в житті це збагатити та очистити українську літературну мову, і тому він милувався античними та маловживаними словами:

...Люблю слова ще повнодзвонні,
як мед, пахучі та п'янкі,
слова, що в глибині бездонній
пролежали глухі віки!
(1928 р.)

Хоч Драй-Хмара доніс форму сонета до неперевершених висот, саме його збагачена, іноді тяжча, мова перешкоджала й перешкоджає популяризації його творів.

Професор Яр. Рудницький вважає, що „праця Оксани Ашер — незвичайне явище в історії українського літературознавства", та називає її книжку „зразковою студією" про життя й творчість поета. Важливе те, що д-р Ашер обговорює творчість Драй-Хмари не в ізоляції стерильної, літературної „лябораторії, але, навпаки, на ширшому тлі західньо-европейських літературних течій, і пов'язує його життя й творчість з „п'ятірним ґроном" Зерова, Рильського, Филиповича і Клена. І коли вона кінчає словами:

Nous esperons que cette oeuvre touchera le soeur de tous les peuples comme elle a touche celui du peuple ukrainien.

(Ми надіємося, що цей твір промовить так до сердець всіх людей, як він промовив до українського народу.),

читач вірить, що її надія здійсниться.

Draj-Chmara, хоч написана з справжньою любов'ю, написана об'єктивно, а це, мабуть, тому, що пані Ашер добре застановилася над словами її батька:

...міркуй, яким добірним, величним словом
віддати мисль чи образ, бо слова —
мов камінці ті різнокольорові,
що їх колись любила ти збирать
на берегах Гурзуфа, Ялти й Сочі:
те гостре, те безбарвне, як вода,
те лещиться, як кропива,
те запашне, неначе кримський персик...
(„Лист до Оксани")

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Кіндрачука, який упокоївся 21 травня 1973 року, засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина Докія Кіндрачук, Норт Бетлфорд, Онт.

Марія Левицька

Народні святкування Івана Купала

Не зважаючи на впливи нового часу український народ від непам'ятних часів, зберіг на своїх прадідівських землях, чимало народних звичаїв і обрядів громадського характеру, що свідчать про високу товариську громадську культуру, та які сягають ще передісторичних часів. Тим способом український народ зв'язував покоління з поколінням, підтримуючи традицію своїх предків. Щойно большевицька окупація наших земель стримала тяглість виконування цих обрядів, а якщо вони може й де заховуються, то діється це в глибокій тайні перед владою, яка у придержуванні народних звичаїв дошукується контрреволюції і безпощадно нищить їхніх виконавців.

До цих прекрасних звичаїм належить і літній обряд свята Івана Купала, який у своїй основі є хліборобським святом початку жнив, що його віддавна весело святкували в час найвищого розквіту природи і літнього звороту сонця. З приходом християнства "Купальське свято" зв'язалося із святом Івана Хрестителя, себто 7-го липня н. стилю, перебравши від нього деякі християнські прикмети. Свято Купала символізує найсильнішу й найбуйнішу живожитність природи, коли вона в найбільшій силі виявляє свої таємниці і скарби. Тоді, за віруванням, ростуть найкращі рослини, цвіте жемчужна папороть, що дає щасливцям знання і багатство; усякі трави і зілля набирають чудодійної сили й придаються до лікування і ворожіння; вода і роса стають особливо сильні й цілющі; всі тварини розмовляють і граються . . .

Свято починається обрядом кликання Купала, яке "зимувало в лісі і літувало в зіллі". — "Купайло, Купайло, де ти зимувало? — Зимувало в лісі, ночувало в стрісі — зимувало в пір'єчку, літувало в зіллєчку". Напередодні Купала молоді дівчата збирають цілюще зілля, а матері шукають в лісі "терличу", щоб краще віддати заміж свою доню. У цю ніч дівчата заворожують собі долю, причаровують милих і зранку, прибравши хату лопухом і чорнокленом — виходять у поле по зілля, сплітають вінки з польових квітів, полину і любистка. Відтак ідуть у ліс та вибирають на "Купайла" найкращу дівчину, а вона, сівши в підготованій давніше ямі з вінками, роздає їх дівчатам, які навколо неї танцюють. Котра з дівчат дістане вінок із свіжих квітів, цього ж року вийде заміж. Потім дівчата втікають від Купайла на воду "заворожувати собі красу"; роздягаються і обливаються водою, при цьому співаючи відповідних пісень. Опісля вони пускають на воду вінки, і стежачи за їхнім рухом, ворожать із цього свою долю. Вершком свята є винесення "гільця" і палення купальських вогнів та утоплення Купала. "Гільце" — себто невеличке деревце чорноклену або вишні, виносять із лісу на вигін, квітчають його маком, васильками й барвінком і застромлюють у землю, а потім запалюють його і танцюють, та побравшися за руки співають, навколо нього. Опісля перескакують через вогонь. Наостанку хлопці і дівчата прибирають два "опудала", несуть до води і після довгих церемоній їх топлять, чи пак ховають до наступного літа. При цьому співають пісень, як "Купала на Івана, купався Іван та й у воду впав", "Ми тебе Купайла скупаємо, на другеє літо поховаємо", "Ми Купайла іскупали, та й на той рочок сховали".

Період Купала — це також час діяння надприродних сил, русалок, мавок, упирів і відьом; від них охороняються всілякими способами — кладуть на підвіконня жальну кропиву, в стайнях осикове дерево, обходять поля та інше. Одночасно вважають, щоб злі люди, ворожбити та знахори не пошкодили людям і не робили на засівах "завиток" чи "закрутоk".

Глибокою стариною віє від наших стародавніх святоіванських традицій. У них заворожений глибокий культ природи та її сил, колись нашим предкам не зовсім зрозумілих. Вони завважували чарівну красу нашої природи, нею милувалися та тісно зв'язували свою долю із всіми проявами сили та змін в природі. Приглянувшися ближче, ми побачимо в наших традиціях Купала, деяку схожість з культом богині Кибелє, народів Близького Сходу, існує там також дещо подібности з культом Озіріса, чи богині Аштарот, але тут теж можна відшукати деякі подібності

(Докінчення на стор. 19)

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Продовження)

Ви криєте тайну. Ваша вдача бурхлива, пристрасна, в деяких хвилинах Ваші очі зраджують Ваш жар.

Я глянула на годинник і встала, щоб відійти.

— Те, що товариші кажуть чи думають про мене, мені байдуже. Також про Ваші здогади тайни та скритого жару нічого сказати не хочу і не можу...

Він просив ще хвилину на докінчення своєї сповіді.

— Я намагався побороти чуття, уникав стрічі, на конференціях говорив як Ваш противник... Це не помагало. Я любив Вас платонічно, — та цього довго не можна. Сьогодні скористав я з нагоди: говорю про свою любов до Вас і свій замір: гарно було б нам жити на селі при школі двоклясовій. "Для закоханих досить і хатинки пустельника".

Він розгорівся, був би дальше говорив, але я знову перебила його бесіду. Дійсно, мені ціла та сповідь видалася смішною.

Входячи до канцелярії із думкою впорядкувати прибори та зразки, я зовсім не надіялась освідчин. Чоловік, котрий досі не говорив зі мною, нараз освідчається. Та я опанувала себе й кажу зовсім поважно:

— Жалую вас за ваші давні і теперішні терпіння. Якби не вірила у ваші слова, та якби Ви не були українцем, радила б я Вам, як лік на Вашу нудьгу чи сплін, як розвагу — забаву, флірт із панною Манею. А так раджу працю над дітворою і над собою. Я не знаю, не відчуваю і не признаю такого терпіння, якого б юність не поборола. Власне молодість могутніми крилами може піднестись, над усі невдачі, перепони, терпіння. Ваші давніші терпіння, самота, незрозуміння, духове сирітство, не перечу, може й були дійсні, але сьогоднішнє чуття — любов для мене — це Ви, мабуть, отак видумали... Вчитуєтеся, як бачу, в такі речі, як: "У Швайцарії" Словацького і, певно, в подібні романтичні поеми, і перед вашими очима стають усякі "Беатрічі, Лаури, Юлії, Лотті..." Погляньте тверезо а побачите в мені учительку, що щиро працює над дітворою свого народу. Чар і таємничість іщезнуть... Як рідному братові, дозволю собі сказати Вам ще й це: і тепер Ваше місце в клясі, не тут, замість віршів — табличка множення. Пробуйте в годинах науки забути про себе і все інше. Поручаю Вам працю як добрий лік. Ваші сумніви у щастя людей не вийшли з досвіду. Ваші почування, екзальтація, мабуть, тільки з лектури; Ви можете себе опанувати, зрівноважитися, чого я вам бажаю.

Він збентежився. Зразу не міг найти слова; відтак сказав:

— Спасибі за побажання, але це зайве. Мені, бачу, суджена трагічна смерть.

— Вертер! Новий Вертер. Але це враження не робить, бо Ви вже третій з черги. Мою симпатію здобуде скорше чоловік сильної волі.

— Шукаєте мужів Плутарха. Дай Боже, щоб Ви не розчарувалися, не знайшлися в сьогоднішній моїй ситуації. Великі люди — егоїсти.

— Гадаєте про творців-літератів? І між ними шукала б я спільноти думок, ідеалів, мети, не любові змислової. Життя моєї душі не є життям хрущика, що кінчить життя на одній рожі... Не така моя вдача. А проте здобуття знання і робота в школі забирають мої сили. Квестія любові для мене не існує.

Щоб не лишати йому надії, кажу дальше:

— Раз тільки історію любові переживається: стрічається напровесні легіня з ясними очима, з темними кучерями, стрункого, як мітологічний Нарцис, і поетичного, як він, — і готова любов. Без пізнання характеру, вдачі приходить вона з биттям серця, палить крила і забирає багато сліз.

— Хто він був? Хто смів Вас зрадити?

— Чи ж я говорю про себе? Говорю про загал підлітків... Забагато вимагаєте, коли бажаєте, щоб я про себе говорила.

— О, я б пімстився за Вас.

— Гамуйте свій донкіхотський героїзм: мене ніхто не зрадив. Мій суджений далеко на чужині, працює для ідеї, котра мені дорога. Може, він згинув у боротьбі, не маю певності. Та бачите, я зовсім спокійна, спокійно про це говорю. Минулі часи! Бажаю і Вас бачити спокійним, відданим праці свого звання. Так. Чи не можемо як товариш і товаришка говорити про фахові речі? Чи між

жінкою і мужчиною тільки любов можлива? Не знаєте приязні? Пізнаю тут уже кількох, — а всі Дон-Жуани. Учителів-товаришів між вами не находжу.

— Добре вам про приязнь говорити, коли не маєте ні до одного симпатії. Ми не признаємо приязні. Подання оксамитної руки, блиски батерії очей, магнетичний погляд не заспокоює, а розпалює кров. Любов і подружжя або ворожнеча і боротьба!

— Я переписуюся з товаришками; все маємо багато тем, наших, фахових. Тут у короткому часі довелось мені зазнати від товаришів тільки прикрощів і зла. А ми повинні єднатися для добра цієї школи. Сумне воно, дуже сумне. Виміна думок, дружба з товаришами праці була б животворним промінням.

— Такі взаємини неможливі, і другі товариші, котрі заєдно ворожо відносяться до Вас, люблять Вас. Один зрадив це переді мною, другий завзято мовчить. Забава з панною Манею остогидла йому. Він оглядається за Вами, тільки загордий, щоб Вам про любов казати. Фахові справи, розмова з обсягу науки чи штуки — це не для молоді. І справи фахові, і штука, і наука — те все добре, але що робити з тим, що груди розриває? Байдужні мені великі речі світа, всі казки про героїв... Раз тільки в молодості сниться сон про кохання...

— Вічна молодість, вічний сон Ендиміона... А я таки бажала б, щоб братам-українцям снився сон про чин...

Дзвінок.

Година кінчиться. Не жду відповіді. Лишаю його в кімнаті.

Дійсно в тій хвилині я бажала його рятувати, з'єднати для праці в нашу користь.

Виміна думок при фаховій праці була моїм бажанням. Також у новім своїм окруженні бажала бодай в однім молодім серці розпалити огонь віри, відваги, викресати іскру. З тієї молодої душі бажала б прогнати зневіру, знеохоту, надхнути вірою... Поза особистим щастям ми маємо для кого жити і повинні жити, трудитися...

XIII

Після цього визнання Супрун якийсь час не приходив до школи; управитель казав, що має гарячку. А коли приходив уже до школи, зміняв часто свою тактику. Пробував злучитися з товаришами, залишався з панною Манею на розмові, то шукав нагоди зі мною говорити, — коли я мала вільну годину. Але його слова були дальшою піснею про кохання. Часом було мені його жаль і треба було кинути йому кілька слів, але звичайно й у вільних хвилинах я окружалась дітворою і до канцелярії сама не входила; коли треба було впорядкувати в шафах зразки, брала дівчат до помочі. Не знаходячи нагоди говорити зі мною в школі, старався стрінути мене на дорозі до школи, — щоб як товариш прилучитися. В тім часі змінив він свій дотеперішній неохайний одяг на претенсіональний. Свою малу постать приштукував циліндром, на ніс наложив цвікер (пенсне) у золотій оправі, при годиннику начепив до золотого ланцюжка багато блискучих брелоків, з'явились перстені на руках. Убрання нове; гарнітури часто зміняє. Через ту переміну він тільки втратив і те моє спожалїння, яке я для нього мала. Я покинула бажання навернути його на нові шляхи. Наука природи дала мені змогу пояснити цю зміну у вигляді пана Супруна. Я пригадала собі, що з весною самці амфібіїв — як і деяких птахів — зміняють краски, щоб тільки звернути на себе увагу самичок... Тритон плямистий в означений час — ранньою весною — прибирає живописні краски; Роденсамарус — дрібна рибка — самець зміняється весною: по боках його тіла показуються золотисто-смарагдові смуги... Макропод-риба світлими красками і фантазійними рухами звертає увагу самиці, помагає будувати гніздо; але, осягнувши ціль, неначе зі злості за довгі женихання, вириває любці очі зовсім по-людському... Зміна пана Супруна робили на мене комічне враження. І супровід по дорозі до школи зробився мені немилим. Хоч уже весна, вертається ще часто студінь, я в широкому плащі, в хустці, в калошах, а він у циліндрі, лакерках, у новому весняному убранні. Якась досада протестує в мені проти цієї неволі...

— Вибачайте, але я не дозволю, не хочу, щоб Ви мені товаришили. Недібрана пара з нас... Хочете цим контрастом викликати поговори чи справити втіху тутешнім паням?

Прискорила хід; та він іде за мною і деклямує вірші: "Фея моя, богине, дівчино оссіянових пісень..." — Здурів! Хоч би яка була я етерична, то все таки в тяжкому вбранні, з соткою зшитків, серед калюж міського болота аж ніяк не скидалась на німфу.

— Не терплю неволі! Не доводіть мене до того, щоб я погорджувала Вами, сміялася зі зміни у вигляді Вашому. Покиньте трагікомічні сцени, ще раз прошу, зверніться до праці . . .

— Хоч і в цьому чорному плащі, Ви являєтеся мені таємною істотою демонічною у Вашому капелюсі — рембрандті.

— І бурі, і веселки за мною. Говорити ні слухати про Ваше кохання не можу, не хочу . . .

Невдоволення, досада заволоділа мною.

В останніх днях маю відомості про давніх Вертерів. Вуйна недавно писала, що Льольо, син брата її батька, марніє; бояться, що з нещасного кохання умре. Але ж і камениця лишиться . . . Також дістаю поштою в'язанки цвітів від пана Теофіля . . . Його опікунка, пані Ленчевська, пише розпучливі листи про його аскетичне теперішнє життя, про його студії природи.

Чому все стають вони, ті Вертери, на моїй дорозі? Чому бентежать мене, забирають спокій, потрібний по праці, хвилюють? . . Чи те чуття правдиве, чи уявне, чи говорить тут серце, чи змисли? Стають питання невирішені.

Чи правдивий той біль сердечний Вертерів? А коли є та любов, що пишеться великою буквою, правдива любов, чому не розпалюється у двох душах? Чому те божественне явище вбиває друга істота своєю рівнодушністю?

Раджу їм лік: працю, сповнення обов'язків . . .

Та чи, незважаючи на те, як і на цілий стоїцизм чи й альтруїзм, яким обіймаєш людськість, не ждуть їх хвилини скаженого болю, якого мовчанням не побореш, але таки сягнеш по "цей малий інструмент" . . .

Любов це перше право природи; весною перший теплий промінь будить любов . . . По міських городах цвітуть нарцизи й гіякінти — цвіти самого Аполлона . . .

Пан Супрун змінявся у ворога, то знов у поклонника.

Зі школи й до школи я вже ходила в товаристві учениці, котра з черги приходила до мене по завдання чи ручні роботи.

Пан Супрун присилав листи і свої світлини.

Його листів, як і листів пана Теофіля, я не читала. Тип Вертера не будив у мені ніколи живішого зацікавлення, психологічні студії, наче вівісекції, не були мені потрібні. Я сама хочу бути сильною — похоронити примари минулого, що виринають часом із хвиль забуття мелодією: "Згадай мене, милий . . . "

Сьогодні рада б я скристалізувати, очистити чуття й перетопити його в альтруїзм, який обіймає все бідолашне туземне сотворіння . . .

Рада б бути сестрою і тим Вертерам . . .

А тут заєдно боротьба . . .

Товариші, що — з великого кохання — стали ворогами, знайшли новий спосіб дошкулювати мені: знущалися над дітьми з моєї кляси. Справді, коли байдуже було мені все, що про мене говрять або з чим звертаються до мене на конференціях, так не могла їм вибачити того ні дозволити, щоб невинно накидувалися на дітвору.

(далі буде)

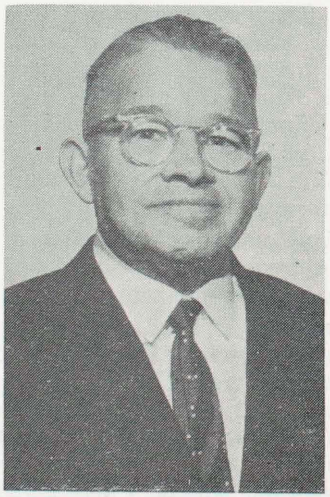

У першу річницю смерти бл. п. Стефана Онишко, дорогого муже, батька і дідуся, який відійшов у вічність 16 травня 1975 р., залишив дружину Юлію, дочку Соню, зятя Ніла Мофет, унуків — Лину і Дана. У світлу пам'ять Покійного складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Юлія Онишко, діти і внуки, Калгари

— — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь" у св. пам'ять Юлії Ґабриш, яка відійшла від нас 19 квітня 1970 року й яка впродовж свого життя багато потрудилась для організації у відділі Союзу Українок у Гефорді, Саск. Тебе, дорога Мамо, ніколи не забудемо.

Твої діти — Михаліна і Роман Дем'янюк,
Кемрос, Алберта

The International Council of Women – Triennial Meeting

By Halyna Melnyk

June 1976, is a very important date in the history of the National Council of Women of Canada. About 500 delegates from over 72 countries are attending the International Council's Triennial meeting which is being held in Vancouver at the University of British Columbia, and the National Council of Women of Canada is very proud to be acting as host to this conference. Official opening date is June 21st, and will continue till July 2nd. Council members have pooled their efforts to compile information kits, arrange accommodations, translators, special events, tours, etc. Local and Provincial Councils have prepared brief resumés of their histories and accomplishments in Council work in improving living standards in Canada. The National Council of Women of Canada has made many and diverse contributions affecting our daily lives. In spite of the obstacles encountered their aims have been gained through patient perseverence and their history as a record of deeds should be known to our visiting delegates.

During the Conference, each Province is having a separate DAY to display the highlights of their work, and to distribute information regarding special attractions that may be found in their provinces to interest the visiting delegates. Our Nationally Organized Societies, as members of N.C.W.C. are also having a showcase of their individual history and work. This plan serves to give our foreign delegates at least a small impression of the vastness and diverse nature of our country, and the multicultural membership our NCWC encompasses.

Main Theme of the I.C.W. Triennial: "CHALLENGE OF THE FUTURE", with subthemes: 1.) Full Responsibility of Women in Public and Private Life. 2.) Women and Economic Factors in the Community. 3.) Young men and Women - Assets to Development.

I.C.W. SHOWCASE is displaying books you have published which are being sold for a percentage going to I.C.W.

In addition to the plenary Sessions and

Executive, National Council of Women of Canada — from the left, third in front row, Halyna Melnyk, and third from the right front row Halia Hnatyshyn.

Board Meetings, many other special events are on the program during the Convention, such as:- International Night, Embassy visits, Peace Arch Ceremony, Canada Day Celebrations, specially organized tours and excursions, etc.

Each member country of the I.C.W. is represented by nine official delegates. Observers may attend as individual members approved by the National Council of Women.

The last time Canada was host to an I.C.W. Triennial meeting was in Montreal, in 1957. This year again, we have at our doorstep a rare opportunity and unique pleasure to meet interesting people from many countries and share or exchange ideas and solutions to various problems.

The Ukrainian Women's Association of Canada as well as other Ukrainian member societies have an opportunity to enjoy membership in the International Council of Women through the N.C.W.C., and to manifest on this occasion the appreciation and freedom to speak on behalf of the suppressed women in Ukraine who lost their membership in I.C.W. because their country was subjugated by Russian Communist domination.

By displaying their work, projects and accomplishments, in their own SHOWCASE, Ukrainian women of Canada, can also bring attention to the ironic situation and distressing existence of their sisters in Ukraine who are continually harassed, arrested for their beliefs, and deprived of their basic Human Rights. On the other hand, they can portray life in Canada where the right to foster and develop a beautiful culture is encouraged and accepted as a contribution to the multiple mosaic of our country.

On the 27th of June, the N.C.W.C. will hold their annual meeting in Vancouver, at which time resolutions will be discussed and adopted, then compiled into a brief to be presented to the Government.

I.C.W. CONSTITUTION

We, women of all nations, in the conviction that the good of humanity will be best advanced by greater unity of thought, sympathy and purpose and that an organized movement will serve to promote the highest good of the family and of the nation, do hereby band ourselves together in a federation of women of all races, nations and creeds, to further the application of the Golden Rule to society, custom and law:

"DO UNTO OTHERS AS YE WOULD THAT THEY SHOULD DO UNTO YOU".

Chamber's 'year for women'

By GARY RENNIE

Valerie Kasurak has been appointed the first woman director of the Windsor Chamber of Commerce in its 100-year history.

She was recently appointed chairman of the chamber's national affairs committee, and this made her appointment to the board automatic. She will attend her first directors' meeting Monday.

Miss Kasurak, an agent for Excelsior Life Insurance Company of Windsor, also recently became the first woman director of the National Life Underwriters Association.

"This must be the year of the woman, not last year," she said with a smile. (Last year was International Women's Year.)

Miss Kasurak hopes in the centennial year of the chamber, members will consider "elevating competent and qualified women to executive positions."

Not enough women occupy executive positions in business, she feels.

"It's a rather sad statistic that only one per cent of women working are at the level of president or vice-president of any company."

Miss Kasurak said she was concerned about the problems of businesswomen, and hoped "through the chamber to be able to enforce some equal opportunity legislation for women."

Miss Kasurak has been a member of the government's Canadian Pension Plan advisory committee the past eight years, and noted housewives may soon get some financial compensation for the work they do at home.

The government is considering giving housewives an equity in their husband's Canada pensions in the event of a dissolution of the marriage, she said.

Housewives make an equal contribution to the household, but if the marriage fails they "receive very little financial consideration," she said.

In her own profession, Miss Kasurak said companies have been slow to recruit women as life insurance agents, and also slow to place them in supervisory or management positions.

"I don't say that critically," she added, "because traditionally women haven't shown an interest in male-dominated positions of employment."

This, she feels, is changing.

Men have always looked to a career as a lifetime activity, she explained, but women have traditionally trained for a five to 10-year career. "Only now this is changing."

Miss Kasurak has been a life underwriter for 28 years. Before that she was secretary to Windsor mayors David Croll and Arthur Reaume.

She is currently one of five commissioners of the Ontario Human Rights Commission (OHRC).

The OHRC and pension plan committee have taken up increasing amounts of her time, she said.

Miss Kasurak has a long record of involvement in civic and social organization, and would easily be one of the front-runners in any competition to find Windsor's busiest woman.

She had a fling at politics too.

In 1962 she sought nomination as a federal Liberal candidate for Essex West, losing by only 43 votes on the third ballot to Herb Gray.

In 1964 she unsuccessfully sought the provincial Liberal nomination for a by-election in Windsor-Sandwich.

She has no thoughts now of taking another try at it, although she admits she's asked to run every year there's an election.

It's "hard to close the door on politics," she said. "It gets in your blood."

But she feels she can serve the community better now through work on the OHRC, the pension advisory committee, and other local organizations.

Miss Kasurak was born in Brandon, Man., and came to Windsor when she was four.

She is of Ukrainian descent — something that's very important to her.

She has had a lifetime of involvement in the problems of minority, ethnic, and underprivileged groups.

"Anything I can do to encourage pride in one's heritage, I try to do," she said.

"I believe very much in retaining one's background and language."

Miss Kasurak was a member of the Canadian delegation to the United Nations Human Rights Commission in 1964 in New York, and in Geneva in 1965.

She recalled how as a young girl she complained to her parents about having to speak Ukrainian at home, but found the language an unexpected bonus at the UN.

"I was the only one who could speak to the Iron Curtain representatives without an interpreter," she said.

She went to the UN as an alternate, but ended up taking a very active role in the discussions.

English and French have been the main international languages, she said, "but a third language can be very useful."

Over the years Miss Kasurak has been involved with many Ukrainian organizations, and in 1955 was chosen Ukrainian of the year for Michigan and Ontario.

She has always been interested in the problems of immigrants, and favors a liberal immigration policy.

"I definitely favor an immigration policy which is not a racial one," she said.

Miss Kasurak has served as vice-president of the Community Fund, president of Windsor Life Underwriters Association, and president of Goodwill Industries.

She is currently one of five commissioners of the Ontario Human Rights Commission (OHRC).

(UN)ANSWERED PRAYER

He asked for strength that he might achieve;
he was made weak that he might obey.
He asked for health that he might do greater things;
he was given infirmity that he might do better things.
He asked for riches that he might be happy;
he was given poverty that he might be wise.
He asked for power that he might have the praise of men;
he was given weakness that he might feel the need of God.
He asked for all things that he might enjoy life;
he was given life that he might enjoy all things.
He has received nothing that he asked for, all that he hoped for.
His prayer is answered. He is most blessed.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Центральна управа Союзу Українок Канади в Едмонтоні, розгорнувши свою працю поручує відділам цікаві ділянки у ювілейнім році організації як такої.

В травні, голова Союзу Українок пані Анастасія Шемелюк відвідала деякі відділи у Бр. Колумбії.

Ювілейний Комітет при Централі опрацьовує відповідну програму на святкування 50-ліття нашої організації по відділах. Час таких святкувань призначує на осінь.

Два реферати вислала Централя до відділів — один: "Пам'яти Симона Петлюри" у роковини трагічної смерти — опрацювала пані Надія Грінченко - Жмурко і "Поклін матері" — пані Софія Степанюк.

Заходами Комітету при Централі докінчується праця над публікацією "Українська Канадіяна" англійською мовою з ділянок української культури (оголошення в цім числі в іншім місці).

ПРИВІТАННЯ ДО "ПРОМЕНЯ" З НАГОДИ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

"Закликаємо всі відділи в Канаді, а заразом і наших щирих членок висилати привіти з нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади до "Променя" разом з пожертвою.

Цим кроком ми заманіфестуємо перед світом про півстоліття корисної праці Союзу і тим самим поможемо збудувати тривкий і сильний фундамент для нашого журнала.

Нашим бажанням є — щоб *кожний відділ* вислав таке привітання та виявив себе перед читачами".

На цей заклик Централі відгукнулись першими чотири відділи: ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, ім. Олени Пчілки в Йорктоні, ім. Л. Українки у Виндзорі і відділ ім. Софії Русової в Лонг Бренч, Онт., прославши по $50.00. Наспівають привітання від інших відділів, які будемо поміщувати в дальших числах.

Редакція

Відділ ім. Олени Пчілки
в Йорктоні, Саск.

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
І ВСІХ ЧЛЕНОК, ЦІЄЇ АКТИВНО-
ТВОРЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

з нагоди її

50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ

Висловлює глибоке признання нашому проводові і всьому членству за пророблену пів-столітню працю для добра нашої святої Православної Церкви та збереження й розвитку української культури.

Дай Боже, щоб і на будуче Союз Українок завжди стояв на сторожі життя української спільноти в Канаді.

Анна Кучерява, голова

Галя Зузак, кореспонд. секр.

ПРИВІТ

З нагоди 50-літнього Ювілею
активної діяльности
Союзу Українок Канади

просимо прийняти від нас,
наші найсердечніші побажання:

ВАМ — НАША ЩИРО-ШАНОВНА
ЦЕНТРАЛЕ,
і
ВАМ — НАША НЕВТОМНА РЕДАКЦІЄ
„ПРОМЕНЯ",
ВАМ — ОСНОВОПОЛОЖНИЦІ
І ПІОНЕРКИ ЗА ВАШІ ВЕЛИКІ ЗУСИЛЛЯ
І ЗАСЛУГИ — ВСІМ РАЗОМ
бажаємо багато здоров'я, щастя і радости
від Всемогучого Бога

НА МНОГІ ЛІТА!

Відділ ім. Олени Пчілки
в Норт Бетлфорд,
Саскачеван

Відділ ім. Лесі Українки при Соборі Св. Володимира у Виндзорі

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ВСІ МІСЦЕВІ ВІДДІЛИ З ДОСТОЙНИМИ ЧЛЕНКАМИ З НАГОДИ 50-ГО ЮВІЛЕЮ ДІЯЛЬНОСТИ ТА ВСЕКОРИСНОЇ ПРАЦІ Й РОЗВИТКУ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Перед світлою пам'яттю піонерок-засновниць низько клонимо наші голови, а Милосердний Господь нехай упокоїть їх в оселях праведних.

Всім тим, що дочекали цього радісного Ювілею бажаємо щастя, здоров'я, успіхів у майбутньому та многих літ.

За ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
У ВИНДЗОРІ,

Добр. Н. Метулинська, кор. секр.

З нагоди 50-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітаємо

ЙОГО ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД, ЧЛЕНСТВО ПО ВІДДІЛАХ

та бажаємо дальших успіхів у майбутньому, у збільшенні членства, у розвитку і корисній праці для нашої Церкви та українського суспільства.

За УПРАВУ

Відділу ім. Софії Русової у Лонґ Бренч, Онт.

Л. Боднарчук, голова — **К. Шумейко**, кор. секр.

Народні святкування Купала

стародавнього культу Мітри. Перейняли ми їх від наших сусідів, чи як? Як же ж їх було переймати, коли ці сусіди творили їх на тисячі років від народження Христа? На ділі справа мається дещо інакше. Без огляду, що проф. Державин про те пише, наші традиції та вірування однаково старі, як староєгипетські чи староіранські, та вони може єдині в цілому світі, що перетривали з українським народом не сторіччя, а тисячоріччя. Вони не вмерли й до сьогодні.

І хоча большевики жорстоко переслідують культивування наших звичаїв, охрищуючи їх мрякобіссям — ці звичаї живуть у пам'яті народу і багато з них зафіксовані у відповідній літературі. Не раз так бувало, що забутий якийсь звичай чи обряд, повертався назад на своє місце, зберігаючись тільки в книжках. Він оживав, перебирав нові, часом шляхетніші форми вияву і жив дальше. Віримо, що таке станеться з нашими святоіванськими звичаями. Вони повернуться до нас у формі літніх святкувань української молоді.

"Свобода"

Китицю нев'янучих квітів кладемо на свіжу могилу нашої дорогої Мами, бл. п. Марії Яремко, з дому Боєчко, с. Чернелиця, пов. Городенка — упокоїлась на 84 році свого трудолюбивого життя.

Похорон відбувся в м. Гамільтоні, Онт. 12 травня 1976 р. в Катедрі Св. Володимира. Відправляв Св. Літургію прот. о. В. Федак при чудовому співі церковного хору під управою дириґента Богдана Радиша.

У світлу пам'ять нашої дорогої мами складаємо на журнал „Промінь" $25.00.

Іван і Мирослава Яремко, Торонто

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої приятельки, матері нашого міністра Івана Яремка, бл. п. Марії Яремко, з дому Боєчко, яка упокоїлась в м. травні 1976 року, в її світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Вічна їй пав'ять!

Анастасія Бабляк, Монтреал

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої і всім улюбленої бл. п. добродійки Параскевії Федак, яка упокоїлась 19 квітня 1976 року в Гамільтоні, в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Отцеві В. Федакові і родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ Союзу Українок ім. Л. Українки в Брентфорді, Онт.

Оксана Гриньків — голова Анастасія Пережак, секр.

Складаю нев'янучі квіти на могили моїх найдорожчих, які в ріжний час відійшли у вічність незабутніх: дочки Орисі Гайовської (Кудрик), мого мужа Григорія Кудрика, родичів, брата Якова, сестру Анну Сеньків та братову Катерину Ковальчук, яка упокоїлась у Вінніпегу 5 лютого 1975 р. — в їх світлу пам'ять складаю $19.00 на журнал „Промінь".

Текля Кудрик і родина, Ватсон, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у річницю смерти моєї первої сестри, бл. п. Марії Котик, яка упокоїлась 26 червня 1975 року, у її світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

О. Никіфорук, Ричард, Саск.

— — — — —

В одинадцяту річницю смерти моїх дорогих дітей — дочку Марію і зятя Юліяна Буряків, які упокоїлись 5 днів одно по однім 24 травня 1965 року у Вінніпегу, в їх світлу пав'ять складаю $11.00 на журнал „Промінь".

Сумуюча мати Тетяна Тучак, Торонто

— — — — —

У 15-ту річницю смерти мого дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. Корнила Андріящука, який нас лишив 1 червня 1961 року, засилаю $5.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на могилу незабутнього мужа, тата і дідуся.

Дружина Марія, дочка Софія Орися, зять Михайло й онуки.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок в пам'ять наших дорогих рідних — нашої найдорожчої дочки, бл. п. Славки Богоніс, сестри та братової, яка упокоїлась 24 червня 1970 року. Також дорогого мужа, бл. п. Константина Когута, батька, який упокоївся 12 грудня 1952 року, в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Вічна Вам пам'ять, незабутня Славцю, і мужу, батьку Константине.

Каролина Когут — мама, дружина, Тадер Бей, Онт.
сестри і братови, і дочки і зяті —
Тоня і Петро Питранюк, Тандер Бей, Онт.
та Оля і Никола Стручинські, Давнсв'ю, Онт.

— — — — —

Відділ ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт. складає $15.00 на нав'янучий вінок у світлу пам'ять почесної своєї членки і бувшої голови відділу бл. п. Домки Ковач.

Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ

К. Шумейко

— — — — —

Замість квітів на могилу мого дорогого мужа, бл. п. Николая Кудли, який упокоївся 29 листопада 1974 року, в його пам'ять складаю $7.00 на журнал „Промінь". Споминаю про тебе, дорогий Миколаю, у моїх молитвах.

Дружина Єлисавета Кудла, Келовна, Б. К.

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої приятельки бл. п. Мінодори Мартинюк, яка упокоїлась 8 березня 1976 року замість в'язанки квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Москалик, Вінніпег

У світлу пам'ять мого незабутнього сина Ореста Москалика, який у другій світовій війні у травні 1944 року пропав без відомости складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Москалик, Вінніпег

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Анни Оленюк, яка відійшла у вічність у четвер 25 березня 1976 року на 81 році свого життя у Ванукверї, в її світлу пам'ять складаємо $24.00 на журнал „Промінь". Хай Господь прийме душу її у Своє царство небесне.

Засилають пані: Тренчук, Лучак, Гекман, Томан, Стефюк, Корпан, Ковтузька, Ярмій, Костюк, Боднар, Здебяк, Клодніцька, Левицька, Чарлтон і Твердун, Ванкувер.

— — — — —

На могилу нашого незабутнього мужа, батька і діда, бл. п. Миколи Велещука, який відійшов у вічність 4 червня 1972 року кладемо китицю свіжих квітів. У його світлу пам'ять жертвуємо на пресовий фонд „Променя" дар в сумі $10.00.

Покійному Вічна Пам'ять!

Дружина Анна, син Євген, дочка Мирося, і родина, Едмонтон.

— — — — —

У десяту річниця упокоєння мого дорогого улюбленого і незабутнього мужа, бл. п. Стефана Білінського, який відійшов у вічність 3-го червня 1966 року, в його світлу пам'ять складаю вінок з пахучих квітів і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Покійному Вічна Пам'ять!

Засмучена дружина Анастасія Білінська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу добродійки, бл. п. Параскевії Федак, яка упокоїлась 19 квітня 1976 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Остап і Варка Лисий, Ніягара Фалс

— — — — —

У третю річницю смерти мого незабутнього дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Петра Рипки, який упокоївся в Едмонтоні 31 травня 1973 року, засилаю $10.00 на журнал „Промінь", що його покійний так любив читати. Полишив пок. Петро по собі незабутню пам'ять в родині.

Анна Рипка, діти і внуки, Едмонтон

— — — — —

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В числі з травня на ст. 19 поміщена згадка „На нев'янучий вінок" $12.00 в пам'ять М. Маків з Саскатуну. Зайшла тут похибка з прізвищем — має бути бл. п. Марія Пилипів. Допис прислала дочка покійної, Марія Маков з Саскатуну.

Редакція перепрошує за помилку.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ДОРОГОГО МУЖА Й БАТЬКА МИКОЛИ ІВАНЦЯ — Брентфорд, Онт.

Рік минає, як Тебе, дорогий Миколо, Бог покликав до себе та забрав від нас дня 18 червня 1975 року. Дуже сумно й порожньо без Тебе. Щодня більше відчуваємо Твою відсутність. Мільйони разів ми потребували Твоєї поради. Багато разів ми плакали і молились, щоб наша любов мала силу оздоровити Тебе, то Ти ніколи був би нас не залишив. З болем у серці ми відпроваджували Тебе на вічний спочинок незабутній наш мужу і батьку. На Твою могилу кладемо вінок з нев'янучих квітів.

Дружина Марія, діти — Орися, Євген і Теодор

— — — — —

Коли хтось відходить з цього світу, то він на все залишається в серці тих, кого він любив. Згадуємо Тебе, дорогий наш Тату і в роковини Твого відходу кладемо китицю нев'янучих квітів на Твою могилу.

Дочка Орися Іванець-Сич

— — — — —

Порожнє крісло пригадує нам усмішку на Твоїм обличчі, дорогий наш Дідуню. Складаємо Тобі квіточку любові, яку бережемо у своїм серці. ....

Внуки бл. п. Миколи Іванця — Христин і Юстин Сич.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогої нашої мами і бабуні, бл. п. Анни Пачковської, яка упокоїлась 17 червня 1963 року, складаємо китицю квітів на дорогу могилу і згадуємо Тебе в наших молитвах, дорога мамо.

Дочка Марія Іванець, онуки — Орися, Євген і Теодор, Брентфорд, Онт.

— — — — —

У першу річницю смерти моєї довголітньої приятельки, бл. п. Пелагії Ковальської, яка упокоїлась 18 червня 1975 року, в її світлу пам'ять, складаю китицю квітів і засилаю їх на журнал „Промінь".

Марія Іванець, Брентфорд

Відділ ім. Лесі Українки у Вінніпеґу складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Катерини Гижки, яка упокоїлась 28 березня 1976 року, матері нашої довголітньої і заслуженої членки Анастасії Сарчук, у світлу пам'ять покійної складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ — Соня Бейзик, голова

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на могилу бл. п. Катерини Гишки, матері заслуженої громадянки і нашої приятельки Анастасії Сарчук. У світлу пам'ять Покійної складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо сердечні співчуття.

Петро і Розалія Кондри, Вінніпеґ

— — — — —

Складаю китицю квітів на свіжу могилу дорогої приятельки і довголітньої та заслуженої членки-співробітниці в Союзі Українок Канади, бл. п. Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня 1976 року, в її світлу пам'ять жертвую $10.00 на журнал „Промінь".

Ангелина Павлик, Вінніпеґ

— — — — —

В світлу пам'ять добродійки Параскевії Федак, яка несподівано і завчасно відійшла від нас у вічність, як нев'янучий вінок складаємо $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

За об'єднання добродійок:

Ю. Лучак, голова Г. Слюзар, секретарка

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих матерів: бл. п. Аделі Савчук, яка упокоїлась 1968 року і бл. п. Василини Хриптул, яка упокоїлась 1 чердвня 1975 року засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Покійним вічна пам'ять.

Іван і Сесилія Хриптул, Реджайна

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої довголітньої приятельки Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня 1976 у Вінніпеґу, складаю як нев'янучий вінок на її свіжу могилу $10.00 на журнал „Промінь".

Варвара Бойко, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

ПОПРАВКИ:

На свіжу могилу моєї любої сестри, бл. п. Марії Римар (в Детройті), яка відійшла від нас 9 лютого 1976 року, замість квітів складаємо $10.00 на журнал „Промінь". (Це до згадки, що була в ч. 5 на ст. 19, помилково було подано 1975 рік).

Михайло Михайлюк

— — — — —

У світлу пам'ять нашого тата бл. п. Левонтія Терновецького, який упокоївся 1947 р., мами, бл. п. Василки, яка упокоїлась 1964 р., братів Олександра, який упокоївся 1971 р., брата Івана, який відійшов від нас 1974 р. і сестри бл. п. Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня 1976 р., в їх незабутню пам'ять жертвуємо $25.00 на журнал „Промінь". (Це доповнення, що було поміщене в ч. 5, на ст. 20).

Марія Кинащук, Василь, Ґеоргій, Николай і Арсеній Терновецький з родинами

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

Членки відділу ім. Св. Ольги в Толстой — перший ряд зліва направо: Катерина Арсеній, Марія Бачинська, Ґеня Степаненко, добр. Михаліна Стефюк, Клавдія Долинчук, Настуня Голодрига; другий ряд: Анна Данилейко, Василка Ковалюк, Павліна Данилейко, Анастасія Бялий, Анастасія Танчак, Марія Назаревич; третій ряд: Параска Косован, Олеся Колодзінська, Марія Загара, Марія Арсеній, Анна Шидловська.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК ТОЛСТОЙ, МАН.

В неділю 26 жовтня 1975 р. відділ ім. Св. Ольги в Толстой улаштував членське свято, на якім відзначено 13 заслужених членок товариства за їх 25-літню працю.

Зранку відбулась в українській Православній Церкві Служба Божа, яку відправляв о. І. Ткачук, який у своїм слові високо оцінив працю жінок при церкві. По Богослуженні відправлено Молебень за здоров'я всіх тих довголітніх членок, які постійно працюють і тут знов о. Ткачук побажав їм здоров'я та витривалости до дал;ьшої праці.

Відзначені члеки — перший ряд зліва направо: Марія Бачинська, Павліна Данилейко, Клавдія Долинчук, добр. Михаліна Стефюк, Марія Назаревич; другий ряд: Олеся Колодзінська, Анна Шидловська, Анастасія Панчак, Марія Арсеній, Настуня Голодрига. Неприсутні на знимці, але були відзначені — Гафія Матійчук, Юстина Фотій і Анна Соломон.

По цім всі перейшли до залі Українського Народного Дому, де відбувся величавий обід. Членкам, що були у товаристві 25 і більше років, кожній причеплено корсаж з квітів. Заля Нар. Дому була прибрана синьо-жовтими стяжками, стіл застелений вишиваним обрусом, передній стіл удекорований квітами і колачами, а образ нашої патронки Св. Ольги прикрашений вишиваним рушником. Господинею програми була пані Клавдія Долинчук. Вона сказала, що т-во зорганізувалося 1928 року, а до Союзу Українок Канади вступило 1934.

За головним столом були 13 членок-кандидаток, які того дня мали бути нагороджені почесними грамотами з визначеними роками їх праці у відділі — Клавдія Долинчук — 38, Анна Шидловська — 38, Марія Арсеній — 35, Анастасія Танчак — 35, Марія Назаревич — 33, Павліна Данелейко — 33, Марія Бачинська — 31, Юстина Фостій — 30, Афія Матічук — 28, Леся Колодзінська — 28, добр. Стефюк — 26, Анна Саламон — 25 і Настя Голодрига — 25. Три з цих членок — Анна Саламон,

Афія Матічук і Юстина Фотій з оправданих причин не могли прибути. Раніше відзначені членки відділу — Параска Косован, Марія Воронюк і Анастасія Зуляк.

Голова відділу К. Долинчук представила голову Пров. Екзекутиви Марію Мандзюк з Вінніпегу і пришпилила їй корсаж, а відтак представила кожну з вище зазначених членок по черзі, а М. Мандзюк вручувала кожній грамоту Союзу Українок Канади. По цім присутні гості відспівали вшанованим „Многая літа". Пані Павліна Данилейко в імені вшанованих склала подяку, а Марія Мандзюк привітала їх та висловила признання за їх труд і посвяту. Марія Бачинська подякувала пані Мандзюк від відділу.

Анна Шидловська прочитала привіти від відділів з Роза і Гардентону. Головну промову на цім святі виголосила бувша довголітня голова Пров. Екзекутиви Єлисавета Білич, в якій вона закликала до дальшої активної праці, до збереження наших родин в українстві і громадській діяльности, підкреслюючи наші обов'язки супроти сучасної України, згадала про відслонення пам'ятника Лесі Українці в Торонті та наш музей який тепер в стадії розбудови. Слідували інші короткі привітальні промови — Ангелини Павлик, голови Філії Музею у Вінніпегу, Докії Черевик та інші. Параска Косован склала подяку голові Клавдії Долинчук. Від відділу вручено букет квітів добр. Ткачук, яка склала подяку відділові і позамісцевим прибулим гостям.

Анна Шидловська, секр.

З КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ІМПРЕЗ
у Форт Френсес, Онт.

Свято нашої поетки Лесі Українки відбулось у нас в залі під церквою в неділю 22 лютого скромною програмою.

Молитву провів парох о. Федір Осиченко. Голова відділу пані В. Ґушуляк привітала присутніх і пояснила ціль свята. По цім слідувало читання реферату про життя і творчість поетки та вірші з творів Лесі Українки.

* * *

Роковини Шевченка відбулись у нас з подібною програмою і в залі під церквою в неділю 14 березня, в якій членки знову брали участь. Було читано про події з життя нашого поета та його вибрані вірші.

Головною точкою свята було читання історичних поем з „Кобзаря", що їх прочитав наш парох о. Федір Осиченко.

На закінчення програми членки подали чай і перекуску, на якій присутні склали скромну пожертву на наш журнал „Промінь".

А. Ґушуляк, голова
М. Ґушуляк, секр.

ВШАНОВАНО БУВШУ ГОЛОВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Едмонтон

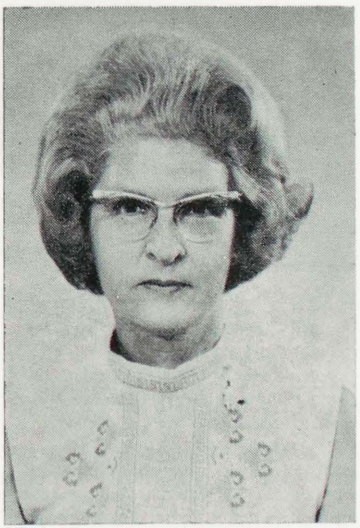

В неділю 18 квітня 1976 р. вшановано пані Лесю Івасюк, бувшу голову Централі Союзу Українок Канади чайним прийняттям, що його влаштувала в своїому домі на честь своєї матері пані Доня Ковалишин. Зійшлося велике число запрошених гостей: рідні, знайомих, приятельок і співпрацівниць в Союзі Українок, щоб звеличати ювілей дня народження пані Лесі.

Привітний родинний настрій в домі панства Ковалишинів уприємнив цей день. Для гостей було цікаво завважити, що пані Доня є вже з третього покоління членкинь Союзу Українок Канади, в якому вона бере активну участь у відділі при Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні. Обидві бабуні, бл. п. Єлисавета Івасюк і бл. п. Марія Фербей були членками того самого відділу.

Пані Леся утішається пошаною і любов'ю не тільки своєї дочки але також сина, Дениса, який цієї весни закінчує магістерку торговельної адміністрації в Лондонськім університеті в Онтаріо. Також має одну внучку, Катрусю Ковалишин.

Поза участю у Союзі Українок Канади пані Леся вже 12 років є диктором радіопередачі Західньої Єпархії УГПЦ, виконує різні обов'язки в жіночім відділі Едмонтонських Фармацевтів та багато років співає у Катедральнім хорі. Під час чаю пані Настя Шемелюк, крайова голова Союзу Українок Канади сказала слово в честь ювілятки і вручила їй подарунок. Пані Леся подякувала своїй доні і всім присутнім.

Учасники гостинного чаю бажаючи відмітити цю оказію в практичній формі й тому склали жертву $35.00 на пресовий фонд „Променя".

Пані Лесі Івасюк від нас усіх — кріпкого здоров'я й щастя на многії літа!

Приятелька

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ і ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
Ванкувер, Б. К.

Дня 15 лютого 1976 р. заходом культурно-освітнього комітету при нашому відділі у Ванкувері, що його очолює добр. К. Бублик, відбувся концерт в честь нашої патронки Лесі Українки та її матері Олени Пчілки.

Концерт почато вступним словом, яке сказала голова відділу пані Л. Митрук.

Реферат про Олену Пчілку прочитала пані Г. Загоруйко а відтак слідували дві пісні — „Кантата для Лесі Українки" і „Колискова" у виконанні хору Собору Пресв. Трійці у Ванкувері під керівництвом пані М. Вакалюк.

Добр. К. Бублик прочитала про відкриття пам'ятника Л. Українці а також монтаж з творів поетеси у супроводі слідуючих декляматорів: „Надія" учениця української школи Л. Стасюк, „Хто не жив посеред бурі" — сумківець Р. Шевчук, „На роковини" — сумківка Христина Тхір, пані Н. Заведюк і С. Шумей прочитали „Мій шлях", пані Є. Чуйко „І все таки до Тебе", а пані О. Дзюбенко „Минаю я було".

Дальше жіночий хор під управою

пані М. Вакалюк відспівала „Вечірня пісня" — слова Л. Українки. Концерт закінчено піснею „Ой там за Дунаєм" у виконанні церковного хору та словом подяки голови відділу пані Л. Митрук. Вона також запросила всіх присутніх залишитися на чай, який подали пані з соціяльного комітету. Дохід з концерту в сумі 100 долярів переслано на прес. фонд журнала „Промінь".

Олена Дзюбенко

50-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ в Тандер Бей, Онтаріо

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ! Людина цю урочистість святкує тільки один раз — а в житті організації, це другий крок до першого століття! У перших 50-ти роках існування організації, членство перейшло різні спроби, витворило певні принципи, прийняло випробуванні напрямні, створило певний шлях, тривкий ґрунт, по якому крокуватимуть майбутні покоління...

Відділ ім. О. Басарабової в Тандер Бей, Онт., приготовлявся до свого ювілею чи не через цілий рік. Треба ж поробити всякі розшуки в рекордах, щоб представити свою історію належно та вповні, сплянувати урочисту програму тощо.

Свято розпочалося в неділю 15 червня 1975 по полудні. В церкві св. Благовіщення, отець парох П. Зміївський відправив молебень за здоров'я членок і панахиду за упокій душ тих, які відійшли в вічність на протязі довгих років.

З церкви членки й гості перейшли до просторої залі при „Просвіті" де все вже було приготоване на урочистий бенкет. По середині головного стола пишався великий кошик квітів, дар членів управи „Просвіти". На сцені виднів золотий напис, сповіщаючи про ювілей відділу. Заля була по береги заповнена гістьми, які зійшлися з цілого міста, учасники небувалої події.

Пані Анна Віктова, голова відділу, супроводила гостей на призначені їм місця за головним столом. Пані Розалія Баран, довголітна членка і почесна голова відкрила свято зворушливим привітом. Програма офіційно розпочалася відспіванням „О Канадо", Тарас Малюжинський акомпаньював на піяні. Гості стояли в пошані, за час коли пані С. Павчук прочитала імена померлих членок, під звуки похоронного маршу, що приграваў молодий Тарас. Отець Зміївський провів молитву і гості засіли до святочної вечері. Тост до королеви піднесла пані О. Верстюк.

Голова Союзу Українок Канади Стефанія Пауш (посередині) нагороджує брошкою двох членок, які працюють в організації по 50 літ; зліва — Розалія Андрус, зправа Анастасія Ландяк.

По закінченні бенкету слідував щирий привіт і вислів признання членкам відділу за довголітню й віддану працю від пана Петра Михайлишина, голови управи „Просвіти". Він з гордістю підкреслив, що без постійної допомоги членок відділу ім. О. Басарабової, трудно навіть уявити, як „Просвіта" могла б існувати й вести свою культурну та організаційну працю.

Пані А. Віктова привітала учасників свята змістовим вступним словом.

Історію про діяльність відділу на протязі 50 років, коротко переповіла пані М. Грицишин.

З нагоди 50-ліття, відділ виробив особливу грамоту, що була вручена кожній членці на пам'ятку цієї історичної події. Церемонію перевела пані Р. Баран.

Слідував теплий привіт посадника міста Тандер Бей, Дост. В. Ассефа. Він підкреслив ролю, яку відограли українці в розбудові й культурному житті цього міста, а зокрема дав признання зорганізованому українському жіноцтву за їхню посвяту себе для збереження культурних цінностей свого народу, а найголовніше, за виховання своїх дітей на гідних горожан Канади.

До участи в святі-ювілею запрошені були члени з інших жіночих організацій і їхні представники передали щирі привіти: Жіноче Товариство при Українській Православній Церкві св. Богородиці — голова пані А. Балацько; Жіноче Товариство ім. Л. Українки при Церкві св. Благовіщення — голова пані М. Свириденко; відділ ім. О. Пчілки при Церкві св. Володимира — голова пані В. Бойко; Жіноче Товариство при Товаристві „Просвіта", Порт Артур — голова пані Л. Кузьмінська; Жіночий хор, при Товаристві „Просвіта" (Форт Вілліям) — голова пані Т. Гарасимчук; Жіночий відділ Ліги Визволення України — голова пані М. Бугайська; Організація Українок Канади ім. О. Басарабової при філії УНО. — пані П. Лиса; відділ ім. Доньки України — голова пані О. Михайлишин; відділ Комітету Українок Канади, Тандер Бей — голова пані А. Шевчук; відділ Комітету Українців Канади (КУК) — о. М. Малюжинський.

Наприкінці, отець П. Зміївський щиро й тепло привітав учасників свята, а зокрема членок відділу ім. О. Басарабової, за їхню посвяту й працю в користь рідної Церкви та українського громадянства.

По привітах, пані А. Морфій представила головну бесідницю, пані Стефанію Пауш, тодішню голову Союзу Українок Канади, й попросила до слова. У своїй доповіді, шановна бесідниця заявила незаперечний факт, що між українцями в діяспорі, переважну частину громадської праці виконує зорганізоване жіноцтво.

Місцевість Тандер Бей находиться дуже далеко від інших осередків замешканих українцями, значить, немає „близьких сусідів". Незважаючи на цю невідрадну ситуацію, три місцеві відділи Союзу зуміли створити „малу частину України" серед лісистої полоси Канади над славним озером Суперіор. Згадала бесідниця й про нові, сучасні проблеми, що утруднюють збереження українського „Я" в Канаді — мішані подружжя, частинна байдужість одиниць, брак знання рідної мови, між іншим.

Однак, ясним проблеском у цій дилемі є — наші надійні діти — молоде покоління виявляє сьогодні неабияке зацікавлення історією свого народу, питаннями Української Православної Церкви, мистецтвом та іншими ділянками українського життя. Ми, батьки, мусимо це зацікавлення задовольнити й використати — даймо молоді належні видання, інструкції — і українське життя в Канаді, хоча без сумніву зміниться, існуватиме віками. Нашу найсвятішу надію — самостійність України — піддержуватимуть наші діти тільки тоді, коли знатимуть хто вони, що вони „й чиї вони діти".

Пані А. Паланиця щиро подякувала бесідниці за її промову на часі.

Для членок-основательок наспіла мила несподіванка: відділ виробив символічні відзнаки як вияв вдячности за їхні старання. Членки приступали до головного стола, а пані Пауш причіпляла кожній відзнаку; ними є: Анастасія Ландяк і Розалія Небесюк.

Від місцевого відділу Товариства Українців Самостійників (ТУС) пан Семен Пуляк, у короткій доповіді, переповів про діяльність відділу, підкреслюючи, що участь членства Союзу Українок Канади є невід'ємна частина у праці ТУС по всій Канаді; без помічної руки жінки, самі чоловіки ніколи не доконали б того, чим сьогодні втішається українське суспільство в Канаді.

Закінчуючи свято, пані Анна Віктова щиро подякувала всім гостям за участь у програмі й святі. — Коли будемо так спокійно і совісно працювати в наступних роках, — сказала вона — тоді не маємо сумніву, що наступне 50-ліття буде ще більш урочисте й пам'ятне, а успіхи в праці перевищать дотеперішні".

Свято закінчено відспіванням могутньо „Ще не вмерла Україна" — при піяні знову приграваў Тарас Малюжинський.

З нагоди ювілею відділ жертвував $50.00 на пресовий фонд „Променя" і $50.00 на потреби Централі Союзу Українок Канади.

Гість

* * *

Вступне слово Анни Віктової, голови відділу

Цей 1975-ий рік є важливим роком в історії жінки, а зокрема української жінки. Бо коли Об'єднані Нації проголосили цей рік роком жінки, то Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців у вільному світі проголосила в минулому році цей рік 1975-й) роком Української Жінки з окремим відзначенням та окремим визнанням 90-ліття, вважаючи 1884-ий рік основним роком початків організованости українського Жіночого Руху. Сьогодні ми з вдячністю і пошаною згадуємо наших піонерок таких як Наталя Кобринська, Ольга Кобилянська, Софія Русова, Олена Кисілевська і ряд інших, що своєю тяжкою працею і великою посвятою виховали українське жіноцтво, щоби молоде українське жіноцтво змогло опісля стати нарівні з чоловіками на захист українського народу за його право жити вільно на своїй землі. З того то часу почався нестримний похід української жінки, якого вже ніщо не може спинити.

Після 1884-го року, вже за тридцять років пізніше, 1914 року, при Товаристві Січ ціла Дівоча Чета вишколювалась до визвольної боротьби за Українську Державу. А в 1934 році, зорганізоване українське жіноцтво маніфестаційно вшанувало 50-ті Роковини жіночого руху Всеукраїнським Жіночим Конґресом, що його скликав Союз Українок в Станиславові. В цьому великому здвизі на запрошення Львівської Централі Союзу Українок брали участь делеґатки західних земель України — Галачина, Волинь, Буковина, Закарпаття, як рівнож представниці українського жіноцтва Америки та Канади. Нас тоді репрезентувала Ганка Романчич. В організації Союзу Українок об'єдналось тоді кілька тисяч українського жіноцтва. Організований рух української жінки розрісся широко по цілому світі. В цьому широко зросла і наша організація Союзу Українок Канади, що начисляє поверх сотні відділів. Нам, Союзові Українок ім. Ольги Басараб, припав якраз цей історичний 1975 р., на відзначення нашого Золотого Ювілею, 50-ліття нашого існування. За тих 50 літ зроблено в нашому відділі багато видної і невидної муравлиної праці. За той час відійшло у вічність багато щирих робітниць, членок нашого відділу, перед якими ми клонимо наші голови в пошані за їх труд, як рівнож усі ми присутні щасливі, що ми дожили до цього часу і маємо можливість відзначати це 50-ліття нашого відділу.

Ми щасливі, що живемо в цій нашій чудовій вільній Канаді, бо провінційна манітобська легіслятура проголосила ще 1916 року закон про рівноправність жінки, а в 1930 році федеральний уряд на чолі з прем'єром Мекензі Кінґом проголосив закон про рівноправність жінки, а Об'єднані Нації проголосили Рік Жінки в той час, коли українська жінка на рівні з чоловіком карається по тяжких тюрмах і концентраційних таборах (лаґерях) дикого Сибіру і Азії, в нерівній боротьбі з російським окупантом за волю українськогмо народу. Бо українська жінка в Україні чи на чужині не стала і не відстає в цьому великому поході жіночого руху, вона хоч знесилена довгою боротьбою, вона хоч страдниця, одначе вона йде впевнено твердо до наміченої цілі до повного національного визволення свого українського народу.

Членки нашого відділу ім. Ольги Басараб, повинні почуватись гордими і щасливими, відзначаючи цей наш золотий Ювілей 50-ліття своєї праці, разом з тим повинні ставити перед собою обов'язок дальшої наполегливої, можливо, ще тяжчої праці, якої так багато скрізь. **А праця таки легша від терпінь та страждань по тюрмах та таборах Росії.**

Наші піонерки робили все, що могли, щоб улегшити долю української

жінки героїні, української жінки матері в Україні. Вони працювали далеко тяжче щоб забезпечити наше майбутнє. Тож склонім голови, згадуючи тих великих робітниць яким канадська земля стала легкою, в заміну за землю України. А тим, що між нами живуть і працюють, хай Господь дарить добрим здоров'ям на многії літа.

Анна Віктова

НА МНОГІЇ ЛІТА
ОВКБОРН, МАН.

Дата 1 лютого 1976 року була радісним днем для п-ва Михайла і Анни Матієшин в Овкборн, Ман. З подякою Богові за Його ласки і добро приступили вони на Молебень у церкві з нагоди 60 ліття їх подружнього життя. Парох громади св. Володимира о. Михайло Шкрумеда відслужив молитву за здоров'я ювілят.

У домі п-ва Михайла й Анни зібралися рідня і приятелі на обід. Тут о. М. Шкрумеда щиро привітав ювілят та склав їм побажання радісних днів, здоров'я, утіхи з дітей та своєї заслуженої праці на ниві громадській.

Син Петро був господарем цього родинного свята. Пан Михайло Бородій від управи міста Овкборн вкоротці переповів про різні заслуги ювілят як у містечку Овкборн то також і в громадській діяльности в Українським Народнім Домі та в Українській Греко-Православній Церкві, де п. Михайло був дяком упродовж 34 роки.

Голова відділу Союзу Українок пані Ґеня Матієшин у своїм привітальнім слові оцінила працю пані Анни Матієшин у жіночім товаристві, в якім вона була активна через 45 років та склала найкращі побажання щастя, здоров'я і многих літ. Пан Василь Матійовський, рідний брат ювілятки пригадав їм їх молоді літа та висловив побажання від своєї родини.

Ювілят, п. Михайло Матієшин щиро подякував від себе і своєї дружини дітям, гостям, своїм співпрацівникам громадянам за шану і за цей радісний для нього, його родини день. На закінчення гості відспівали ювілятам „На многії літа".

П-во Матієшини втішаються добрим здоров'ям, дітьми, яких виховали в рідним дусі дев'ятеро. Тепер у них також є 14 внуків, 10 правнуків та одна праправнука.

П-во Михайло і Анна Матієшини

З нагоди свого родинного свята п-во Матієшини склали пожертви на місцеву церкву $50.00, Народний Дім — $50.00, на Клюб Піонерів — $25.00, на журнал „Промінь" — $25.00.

Гість

МИЛА НЕСПОДІВАНКА
Давфин, Ман.

В неділю 29 лютого пані Кароліна Дуткевич запросила нас, кількох своїх сусідок-приятельок подивитись на її викінчені вишивки.

Після оглядання різних і цікавих взорів вишивок, пані Кароліна запросила нас до багато заставленого смачними стравами стола на вечерю. І щойно тут ми довідались від пана Дуткевича, чоловіка Кароліни, що сьогодні день уродин його дружини. Для нас всіх це була справжня несподіванка, де ми провели дуже милий товариський вечір.

П-во Дуткевичі раніше жили в Айтуні, Саск. Там пані Кароліна належала до відділу Союзу Українок Канади. Прибувши кілька років тому до Давфину, вона відразу вписалася до нашого відділу ім. Лесі Українки. Пані Кароліна Дуткевич цікавиться ширшим громадським життям, читає багато, жертвує на різні народні справи та помагає у праці де потреба.

На закінчення цього приємного товариського і гостинного вечора ми склали побажання нашій іменниці, заспівали їй „Многая літа", а обидвом господарям щиро дякували за гостинність.

З нагоди такої оказії і в день своїх уродин пані Кароліна Дуткевич склала пожертву $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь", яким вона все так дорожить.

Сусідка Анна Клапоущак

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Вінніпеґ, Ман.

Заходом культурно-освітнього комітету при відділі ім. Лесі Українки, дня 3 березня 1976 р. відбулось в катедральній авдиторії Пресв. Тройці в Вінніпеґу свято Лесі Українки.

Імпреза відбулась в дусі врочистости. Заля була відповідно прибрана. На переді залі був уміщений на підвищенні гарний портрет поетки, прикрашений вишиваним рушником та квітами.

Академію відкрила відповідним вступним словом членка комітету, добр. Марія Керніцька; вона ж і керувала програмою вечора.

Перша точка на програмі була інсценізація „Сім струн", виконана членами молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука при громаді, переплітаючи піснями жіночого хору при акомпаніяменті на фортепіяні панночки Надії Шкварчук. Цю точку майстерно упорядкувала і представила пані Ольга Завісляк.

Слідувало сольо на фортепіяні „Не шуми калинонько", виконала Надія Шкварчук.

У святочній доповіді добр. Анастасія Міненко преставила життя і творчість славної поетеси Лесі Українки. Леся народилась 24 лютого 1972 року на Волині в родині Косачів. Її батько, Петро, був предсідником з'їзду мирових судів, а мати, Олена Пчілка, була визначною письменницею та громадською діячкою. Лариса ще за молодих літ виявляла талант, особливо до письменства. Одначе не щастилась їй доля, бо на 13-ім році життя захворіла на туберкульозу костей, що постійно підкошувало її здоров'я до самої смерти в 1913 р. Та все ж за тих 40 літ свого життя Леся

успіла вложити багато цінних праць пісенної творчости, як поем та драм.

У своїх творах вона виявила глибоку любов до свого поневоленого народу та рідного краю. Своїм мистецьким палким словом вона закликала своїх земляків здобувати освіту, бути вірними своїм національним ідеалам, ставати супроти ворожих сил, в боротьбі за волю батьківщини. Найбільшою зброєю Лесі було її мистецьке слово. У світовій літературі Леся Українка займає одно з перших місць.

Гостю доповідачку представила пані В. Мулик-Луцик; подяку склала предсідниця добр. М. Керніцька.

Кінцеве слово-подяку висловив о. протодиякон М. Заліщук.

По закінченні святочної програми пані подали чай.

Є. Білич,
прес. референтка

БЛ. ПАМ. ОКСАНА СИРОЇД
Ванкувер, Б. К.

Дня 30 березня 1976 р. упокоїлася у Бозі глибоко релігійна піонерка Оксана Сироїд на 83 році трудолюбивого життя. Вона була широко відома з піонерських часів, як ревна працівниця в церквах і організаціях в тих місцевостях, де вона перебувала. Особливо завжди її згадують добрим словом о. митрат і добр. Слюзарі з Монтреалу, від того часу, коли вони перебували на парафії в м. Шіго, Саск., де Покійна щиро їх завжди приймала й допомагала чим тільки могла та разом із добродійкою зорганізували відділ С.У.К. Оксана любила й глибоко цінила народне мистецтво, завжди виконувала досконально й багато разів одержувала нагороди. На останньому крайовому з'їзді одержала 1-шу нагороду за вишиту подушечку, писала чудові писанки й дарувала на різні розігравки до різних організацій та тим, що не вміли їх писати. Всі хто знав Покійну шанував її за точність, посвяту, гостинність, ввічливість та жертвенність. Вона до останніх днів свого життя цікавилася церковним і громадським життям, ніколи не опустила без причини Сл. Божої. Належала до таких організацій і підтримувала їх словом і ділом: С.У.К. ім. Л. Українки, входила до складу Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Брит. Колюмбію, членка Взаїмної Помочі та Народнього Дому. Як практикуюча християнка приймала Св. Тайни Сповіді й Причастя і несподівано залишила цей світ — лишаючи добру славу по собі всюди, де б вона не перебувала, особливо, багато буде згадувати її молодь і всі ті, кого вона вчила писати писанки та вишивати.

Оксана Сироїд народилася 14 жовтня 1893 р. в с. Добрунович, Чернівецька область, Зах. Україна. До Канади приїхала 2-річною з своїми батьками, які поселились на фармі в околиці Шіго, Саск. Одружилася в 1912 році з Олексієм Петрущаком, з яким її не судилося довго жити — в 1923 році він упокоївся. Залишилась вдовою з 4 дрібними діточками, як глибоко-релігійна християнка Оксана не заломилася, а з надією на Боже провидіння переборола всі труднощі й належно виховала в доброму християнському і національному дусі всіх своїх діточок. В 1929 році Оксана з родиною переїхала до Вінніпеґу, де працювала кравчинею. В 1945 році приїхала до Ванкуверу до своїх доньок, де й прожила до кінця свого земного життя. Полишила у глибокому смутку люблених дітей: Василя у Вінніпеґу, Василину в Норт Ґранеїл, Б. К., Єлисавету в Ванкувері, 4 унуків, 8 правнуків, брата Танаска в Дітройті та сестру Марію у Виндзор, Онт.

Величавий похорон відбувся в соборі Пресвятої Трійці 5 квітня 1976 року, де прот. П. Бублик щиро прощав довголітню й жертвенну та працьовиту членку громади. Після похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній авдиторії, де господар жалібної трапези п. В. Єлиняк висловив своє глибоке співчуття родині покійної та коротенько згадав добрі її заслуги, як в громаді, так і по всіх організаціях. Потім прочитав співчуття від о. і добр. Симчичів з Вінніпеґу й о. і добр. Слюзарів з Монтреалу та проголосив, що вони склали $25.00 на бібліотеку замість квітів. У своєму теплому слові щиросердечно згадала Покійну й голова Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Брит. Колюмбію пані Л. Кут-Шевчук. Родина від себе склала $30.00 на пресовий фонд „Променя".

Усім жертводавцям і учасникам похорону сердечна подяка а Покійній Оксані Вічная пам'ять.

(опб)

БЛ. П. АННА ШЕВЧУК
Мишон, Б. К.

Сумна вістка навістила місто Мишон і околицю про несподівану смерть бл. п. Анну Шевчук, яка впокоїлась 29 грудня 1975 року в місцевій лікарні „Меморіял Госпітал".

Анна Шевчук народилася в родині Андрія і Марія Турок 13 листопада 1905 року в селі Кшак, Заміського повіту на Холмщині. В році 1922 зі своїми родичами переселилися до місцевости Колонія Корсуківська, Володимир-Волинського повіту на Волині.

В 1923 році 20 жовтня була одружена з Павлом Шевчуком і проживала зі своїм мужем до 7 квітня 1927 року, але з причини польської шовіністичної політики, змушені були шукати кращої долі в Канаді.

Прибувши до Канади поселилися у місцевости Давнінґ, Альберта і проживали там до 18 квітня 1946 року, але через депресію, що навістила не тільки Альберту, але і всю Канаду отже в 1946 році прибули до Брит. Колюмбії і тут набули собі власне господарство, де і проживала Анна зі своїм мужем Павлом аж до кінця свойого життя в околиці Мишон, Б. К.

Похорон відбувся 2 січня 1976 року в місцевій церкві Св. Покрови Божої Матері в Мишон. Чин похорону звершив прот. П. Блажук в присутности великого числа приятелів, членів громади і родини. Тлінні останки бл. п. Анни Шевчук були похоронені на місцевому цвинтарі в Мишон. Після похорону відбувся поминальний обід

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1975 р. Голова пані Оля Андрущак відкрила збори. Хвилиною мовчанки вшановано відійшовших членок. Пані Оля Андрущак докладно переказала діяльність відділу за минулий рік, підкресливши головні події і фінансовий стан.

Впродовж року відділ мав 8 місячних зборів, 3 надзвичайних засідань управи. На зборах учащало пересічно 55 членок. За рік на зборах було вирішено 147 різних справ. Наша найголовніша діяльність, це праця на кухні. За рік відбулося 5 весільних обідів-прийнять, 15 похоронних і поминальних обідів, 8 менших вечерів, а 4 більших. Громадські імпрези — Свята Вечеря, спільне свячене, храм, День Подяки, базар і 2 пущень.

Минулого року відбулися 3 чаї: Різдвяний, Великодній і чай членства, на якім було відзначено грамотами членок за постійне членство впродовж 25 років. Промовляла на чаю пані Савеля Стечишин з нагоди Міжнароднього Року Жінки і 90-ліття Українського Жіночого Руху. Мали кіоск на Ексибишон впродовж цілого тижня. Відбули 2 ярмарки в міській Плезі, де також мали спеціяльне запрошення від дирекції Плези на тридневу демонстрацію писання писанок, за що отримали нагороду в сумі $25.00.

Відбуто нашим відділом 9 вечерків писання писанок. Відділ по своїх силах допомагає нашій молоді, підтримуємо садочок, українську і недільну школу. Також вручуємо стипендії за українознавство. Всім пацієнтам по шпиталях була доручена картка або квітка. Доручено 65 Великодніх кошиків до шпиталів і домів. Вислано 3 делегатки на Всеканадійський з'їзд, також 10 делегаток на провінційний з'їзд. Відбувся в нас Конкурс Українського Мистецтва спільно з КУК.

Коли місто Саскатун відзначило 50 провідних жінок, то в тому числі були відзначені і наші членки Савеля Стечишин, Галя Гнатишин, Марія Ткачук і Люся Павличенко-Сотников. Заслужена честь для них і також слава для всіх нас.

Наші пожертви — $6,000.00 для Катедральної громади, $520.00 на стипендії і фонди, $500.00 на навчання студента богословія, $250.00 на оселю Зелений гай, $249.00 на журнал „Промінь", $50.00 на СФУЖО.

Фінансовий звіт: в банку із 1974 року — $3,944.60, прибутки в 1975 — $43,801.23, видатки — $42,720.03, в касі — $5,025.80.

Склад заряду на 1976 рік: голова — Оля Андрущак, уступ. голова — Марія Дорош, перша заступниця — Марія Гарбус, друга заст. — Анна Стефанюк, третя заст. — Анна Гарасимчук, рекордова секретарка — Оля Луцюк, кореспонд. секр. — добр. Леся Удод, касирка — Оля Гавриш.

Референтки: освіти — Тетяна Гарбар, членства — Марія Чуганюк, бібліотеки — Тетяна Гарбар, журналу „Промінь" — Марія Гарбус, архіву — Тетяна Гарбар, преси — Наталя Кіндрачук, мистецтва — Софія Процюк, шпиталів — Савеля Олексин і Марія Войцехівська, садочка — Вікторія Бальон, перекусок — Олеся Кіндрачук, обідів — Анна Ріпак, чаїв — Наталя Кіндрачук, умово хворих — Анна Янів, інституції незрячих — Анна Папіш, бінго — Вероня Лозова, шкільництва — Анна Михайлюк.

Надзірна Рада молодшого СУМК — добр. Леся Удод, старшого СУМК — Анна Папіш.

Представниці до КУК — Оля Андрущак, Єфрозина Рудевська, Анна Папіш, Анна Михайлюк.

Представниця до Жіночої Ради — Оля Бандурка.

Комітет майна кухні — Михайліна Никифорук, Меланя Пігач, Розалія Борса.

Контрольна комісія — Єфрозина Рудевська, Петруня Чимборик, Василина Залещук.

Реф. Музейної Фундації — Параня Турецька.

Голови кружків: Ривердейл — Анна Гарасимчук, Плезент Гил — Катерина Бартко, Нютана — Вероня Лозова, Бранскил — Анна Папіш, Вестмавнт — Павліна Дутка, Чирчил — Олеся Вахняк.

Сестриці — Меланя Пігач, Михайлина Никифорук, Розалія Борса, Параска Бокшован, Анна Пігач, Докія Вівчар, Ольга Боднарчук, Василина Бокурак.

Почесні сестриці — Софія Ґрещук, Варвара Катеринич.

Оля Луцюк, рекорд. секр.

у Народнім Домі біля церкви. Після обіду деякі члени і приятелі висловлювали свої глибокі співчуття п. Павлові Шевчукові і його родині. Чутливу промову виголосив прот. Петро Блажук у якій також зробив заклик на збірку нев'янучого вінка, яку на бажання родини і п. П. Шевчука приділено на українську пресу, з чого призначено $30.00 на журнал „Промінь".

Бл. п. Анна Шевчук залишила свого улюбленого мужа Павла в глибокім смутку і горю, а також чотирьох синів, які проживають: Мартин в Мишон, Іван в Клейборн, Андрій в Принц Джордж і Василь у Павл Ривер — всі в Б. К. і дві дочки — Марію в Едмонтоні і Настю в ЗСА. Всі діти одружені, крім одного наймолодшого сина і вісім унуків. Покійна була побожна християнка, мала лагідну вдачу і була гостинноприв'ітлива для всіх. З цього місця висловлюємо свої глибокі співчуття овдовілому п. Павлові Шевчукові і осиротілим синам, дочкам та внукам, а жертводавцям за пожертви щиро дякуємо. Бл. п. спочилу в Бозі Анну Шевчук нехай Милосердний Господь прийме до блаженного життя і оселить душу в Своїх Оселях між праведниками. Вічна їй пам'ять!

о. П. Блажук

БРЕНДОН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 25 листопада в Народнім Домі. Голова Паранька Бойчук відкрила зроби молитвою. Президницею зборів була п. Євгенія Бюга, секретаркою Розалія Костецька.

Слідували звіти з діяльности відділу, які виявили успішну працю цілого року. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Членки т-ва приготовляли бенкети, пущення, спільне Свячене, перекуску на День Матері, Весняний чай і випродаж домашнього печива, Храмовий обід. Членки спільно працюють з церковною управою.

Беремо „кийтерінг" з міста і приготовляємо весільні вечері і перекуски.

Інша освітня праця — на місячних зборах святкували роковини Лесі Українки.

Базар відбувся спільно з церковним зарядом, де членки продавали перекуску.

До парафіяльної хати куплено нову кухню, до церкви куплено свічники. До кухні Народного Дому нову посуду.

Членки тримають порядок в церкві, також відвідують хворих в шпиталі і висилаємо квіти для хворих членок. Дали $50.00 на пам'ятник Лесі Українці в Торонто. Також $50.00 на музей у Вінніпегу.

На зборах перечитуємо обіжники надіслані Централями.

Заряд на рік 1976 рік: голова — Паранька Бойчук, заступниці голови — Емілія Халатурник і Соня Карашовська, рекорд. секр. — Стефанія Павлишин, касирка — Юлія Бурачок. Контрольна комісія — Марія Равлюк, Настя Нагуляк. Кореспондентка до преси — Юлія Мартинюк. Старші сестриці — М. Костецька, П. Матвійчук і П. Костинюк. Висилання квітів для хворих — Р. Костецька. Господиня для кухні — Юлія Бурачок.

Стефанія Павлишин, секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу при церкві Св. Володимира відбулися 27 грудня 1975 року в церковній залі. Збори відкрила голова Варвара Бойко. Молитву провів о. Павло Зміївський і вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була Марія Ґронська, а секретарками Софія Мендик і Дорка Мендик. Членки заряду здавали звіти з цілорічної праці т-ва.

Впродовж року відбулось 6 місячних зборів і 3 засідань. Заходами відділу приготовлено традиційну Йорданську Вечерю, і обід на День Подяки, спільне свячене. Роковини Лесі Українки і нашої патронки Олени Пчілки відмічено академією. Глибоко змістовний реферат виголосила Зеновія Зміївська, було також кілька концертових точок і чай. Увесь дохід з цього свята призначено на журнал „Промінь".

Ювілей 30-ліття нашого відділу відбувся у місяці березні бенкетом, на якім гостем-доповідачем була ред. Наталя Когуська з Вінніпегу. На цім ювілеї 9 членок були вшановані грамотами за працю 25 літ і більше. З пожертв, що їх склали інші церковні організації, члени і гості наш відділ призначив $100.00 і разом $317.00 вислано на фонд пам'ятника Лесі Українці у Торонті.

Членки відділу брали участь у спільній гостині в готелі Роял Едвард на зустрічі голови Східньої Провінційної Екзекутиви Союзу Українок пані Г. Сенишин і її заступниці пані Лазоренко, на що призначено $50.00 на організаційний фонд.

В жовтні відділ жіночого КУК відмічував Рік Жінки і 90 ліття жіночого руху, на якім між іншими відділами, були відзначені і наших три членки: В. Бойко голова і основателька нашого відділу, Анна Стасів — довголітня секретарка і учителька недільної школи і Вероніка Середюк з молодших — провідниця у недільній школі. А Йосифа Чепесюк — найстарша наша членка проголошена Мамою Року нагороджена грамотою від усіх організацій, що входять у КУК.

В нас провадиться недільна школа під управою учительки Соні Климашко та її помічниці Марусі Козоріз і Дж. Середюк. Тижневі випродажі печива, варенників і бінґо піддержують усі фінансові потреби церковної громади.

Перед закінченням зборів промовляв до членок новообраний голова громади п. Ілля Яремчук. Промовляв також о. Павло Зміївський. Кожний з промовців оцінював працю жіноцтва як для церкви, то так і громадських, народніх потреб взагалі.

Управа відділу на 1976 рік: голова — Варвара Бойко, заст. голови — Стефанія Музика, рек. секретарка — Софія Мендик, фінанс. секр. — добр. Анна Зміївська, касирка — Оля Велика. Представниці до місцевого ж. КУК — Софія Мендик і Теодора Литвин. Відвідувачі хворих — Дорка Мендик і Оля Велика. Референтка „Променя" — Анна Стасів.

Збори закінчувались чайним прийняттям, що його приготовили членки відділу.

Софія Мендик, секр.

ВОЛЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в залі Українського Православного Центру 6 грудня 1975 р. Збори відкрила голова О. Круліцька, молитву провів о. П. Блажук. Предсідницею зборів була Марія Антонішка, секретаркою Раїса Демчук. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду. Голова О. Круліцька подякувала за співпрацю.

Діяльність т-ва: впродовж року відбулось 12 місячних зборів і 2 надзвичайних. Разом з церковною громадою комітет господинь приготовляв обіди на похорони, поминальні і весільні прийняття. Членки приготовили пущення, Святу Йорданську Вечерю, спільне свячене, обід на храм та випродаж великоднього печива, обід і вечерю на Сумківський здвиг. Разом з членами церковної громади відділ улаштував ювілей 25-ліття пастирського служіння о. прот. П. Блажука. Членки причинилися до річного осіннього базару, та брали участь разом з громадою в інших імпрезах, самостійно улаштував 25 літній ювілей зорганізування відділу.

Наш відділ дає моральну і матеріяльну поміч українській і недільній школі. Поза шкільною наукою, учні брали участь у концертах на Свято Книжки, Листопадове, Св. Миколая, Т. Шевченка, День Матері. Членки подали учням сніданок після Св. Причастя. Добродійний комітет відвідував хворих і посилав побажання.

Старанням комітету мистецтва відбувались кожного тижня сходини, на яких учасниці вишивали, писали писанки, старанням цього комітету пошито ковдру на розігравку та подаровано писанки на розігравку для Пров. Екзекутиви Б. К. Церковний комітет дбав за прикрасу церкви.

Фінансовий звіт: прибутки в 1975 — $5,725.97, видатки — $5,315.74, в касі лишилось — $1,833.96. Пожертви на церкву і Нар. Дім — $968.16, на українську і недільну школу — $260.90, будівельний фонд Консисторії — $50.00, харитативні цілі — $200.00.

Заряд т-ва на 1976 рік: уступ. голова — О. Круліцька, голова — М. Антонішка, заст. голови — М. Сташин, рекорд. секр. — В. Бонар, кор. секр. — добр. П. Блажук, касирка — Р. Демчук.

Референтки: відділу СУМК — М. Пасішнюк і М. Антонішка, освіти — О. Мацелюх, журнала „Промінь" — Н. Боярчук, шкільництва — Н. Голонко.

Комітети: відвідування хворих —

М. Боднарчук, П. Коновальчук, А. Добровольська; мистецтва — М. Боднарчук, М. Сташин, П. Коновальчук, К. Макар; куховарства — А. Добровольська, А. Бабюк, М. Сорока, А. Безборотько, П. Порейко; карток — В. Бонар; квітів — М. Антонішка; сестриць — А. Безборотько, М. Сташин, Д. Гамполь, Н. Ткачук, А. Стефен; телефонів — А. Бабюк, Е. Парасій; шкільний — М. Пасішнюк, Н. Голонко, П. Ткачук. Контрольна комісія — А. Бабюк, Н. Голонко, М. Сорока.

Учителі рідної школи — о. П. Блажук, М. Пасішнюк, Р. Пасішнюк, М. Підерсон, М. Боднарчук, Т. Коновальчук, добр. П. Блажук, К. Макар; недільної школи — о. П. Блажук — настоятель, Мелвин Пасішнюк, Р. Пасішнюк і Г. Басараба.

М. Сташин, секр.

БЮКЕНАН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня 1975 р. в залі Народнього Дому. Збори відкрила голова Ірина Скорець молитвою. Секретарювала пані З. Дробот, яка також прочитала звіт цілорічної праці відділу. Впродовж року відбулося 10 місячних зборів і одні збори заряду.

Цього року Товариство Народнього Дому поправило Народний Дім і прибудувало кімнату коло нього. Жіноче товариство помалювали кухню, їдальню і нову прибудову, а також на ці цілі подали фінансову поміч.

Жіноче товариство занялося обідами на храмове свято і День Подяки. Восени членки відбули успішний базар. Приготовляли похоронні й поминальні перекуски. Займалися різними бенкетами. Влаштували прощальний вечерок для членки Марії Васильків.

Пані І. Скорець подякувала членкам за їхню співпрацю при відділі і просила, щоб так дальше працювати.

Управа відділу на 1976 рік: голова — І. Скорець, заст. голови — А. Котик, рекорд. секр. — А. Олійник, касирка — С. Денесик, кор. секр — Ю. Талпаш.

Ю. Талпаш, секр.

СВІТЛИНА ЧЛЕНОК ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У МЕНЗІ, МАН. Сидять зліва направо: Мірта Друль, Мих. Цвалюк, Юська Друль, Розалія Пелешок. Другий ряд: Марія Дутчак, Марія Цвалюк, Параня Мануляк, Наталія Пелешок, Каська Друль, Наталія Скоциляс, Юзефія Друль. Бракує на знимці Емілії Пелешок.

МЕНЗІ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори нашого відділу відбулися в Народнім Домі 29 листопада 1975 р. Голова відділу пані Юська Друль відкрила збори молитвою і була предсідницею, секретаркою була Розалія Пелешок.

Впродовж року відбулося 6 місячних зборів і одно засідання. Весною членки улаштували Весняний чай, продаж печива і ручних робіт, два бенкети, обід на празник, видали два похоронних і один поминальний обіди, спільну вечерю. Відвідували і дарували дарунки хворим членкам. Ходили колядувати під час Різдвяних свят. Відсвяткували День Подяки, були читані реферати на свята Лесі Українки і Тараса Шевченка.

Фінансовий звіт: з року 1974 осталося в касі $743.55, прибутки в 1975 році — $1,358.72, видатки — $742.95, в касі осталося $1,359.32.

В 1975 році товариство жертвувало $426.00 на Народний Дім, $79.00 на церкву. Менші пожертви на орг. фонд, на „Промінь", Червоний Хрест і на „Абилити" фонд.

Заряд остається той самий: голова — Юська Друль, заст. голови — Михайлина Цвалюк, секретарка — Розалія Пелешок, фін. секретарка — Настя Друль, касирка — Мірта Друль. Контрольна комісія — Каська Друль і Емілія Пелешок. Ґардеробчиця — Марія Друль. Господині — Наталія Пелешок, Марія Цвалюк, Наталія Скоциляц, Юзефія Друль.

Розалія Пелешок, секр.

Додаток до звіту відділу ім. Кн. Ольги в Стінен, Саск., що був поміщений в ч. 5 на ст. 29.

Звіти за 1975 рік здавали: фінансовий — Анна Ковальчук, фінансова секретарка, господинь — Оксана Цуркан, комітет купування — Франя Гунька, сестриць — Ксенька Ґорґіца, помічниця української школи — Катерина Дорощук. Членки разом з членами громади ходили колядувати, мали на свято День Матері прийнятя.

Робимо також поправку до прізвища в комітеті купування — має бути Франя **Гунька** (не Пунька).

З ДІЯЛЬНОСТИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ГАМІЛЬТОНІ

Відділ Комітету Українок Канади в Гамільтоні вповні включився в Міжнародний Рік Жінки. Праця відділу проявлялась в більшости в обороні безправно переслідуваних жінок-в'язнів, засуджених наших нескорених посестер, які важко караються в концентраційних таборах Мордовії.

Піврічні сходини 16 червня 1975 року присвяченого 10-літтю відновлення Комітету Українок Канади в Гамільтоні. На цих ширши сходинах були присутні всі бувші голови, голови складових організацій, бувші і теперішні делегатки. Дуже докладний звіт про 10-літню працю приготовила пані Анна Бойко.

З нагоди „Дня Жінки Політв'язня", 20 вересня, делегатки та членки складових організацій взяли участь у спільній маніфестації перед Міською Управою в Торонті. Наступного дня наш відділ влаштував Святочне Зібрання присвячене Жінкам Політв'язням, в Домі Української Молоді, вулиця Кенілворт.

28 вересня, з нагоди Року Української Жінки, влаштовано виставку образотворчого мистецтва двох наших широковідомих, талановитих мисткинь — олії Галини Новаківської та акварелі Марини Стиранки з Торонта. Рівночасно велике число присутніх мали змогу оглянути багату збірку старинної української ноші.

В днях 19 — 26 вересня відбувся тиждень Багатокультурности в осередку Багатокультурности, де участь брало понад 30 національностей, між ними й українці. Наш Комітет влаштував виставку декоративного мистецтва, яку закінчено українським вечером. На цім вечорі, д-р Ф. Мартинюк висвітлив фільм (його власність) „Скарби України". Другий фільм був про історію родини Куриликів.

Відділ брав участь у святкуваннях відкриття і посвячення пам'ятника Лесі Українці в Торонті в днях 18 і 19 жовтня. На 20 го жовтня відділ мав нагоду гостити голову крайової управи у Вінніпегу пані Я. Іванчук.

2 листопада заходом Комітету вшановано концертом „90-ліття Українського Жіночого Руху", в залі Собору святого Володимира. Головною точкою програми, яку відкрила голова пані О. Габрович, було відзначення грамотами 25 членок всіх складових організацій, які вручила голова СФУЖО пані С. Савчук. Ці грамоти видала крайова управа Комітету Українок Канади у Вінніпегу з нагоди Року Української Жінки. В програму свята включено виставку жіночого пера, якою зайнялися пані М. Ганас і С. Фесяк.

В програмі брали участь: ОДУМівський ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича; Школа св. Духа (Барбусине пояснення); Танки ансамблю „Русалка" хореограф п-ні Н. Небесна; вокальний ансамбль Лесі Вакуловської; Вічна Мати — деклямація — Н. Кульчицька, студентка МкМастер університету; Мистецький керівник пані В. Родак з Торонта.

Слідуючі членки складових організацій були нагороджені почесними грамотами:

ЛУКЖ: Анна Бойко, Анна Полос, Марія Ганас, Стефанія Фесяк, Параскевія Бабяк, Ефрозина Рудик, Анна Чорнейко, Тереса Стасишин, Олена Середа; СУК: Марія Пилипюк, Варвара Логин, Галя Лазарович, Анна Грицик, Галя Липка, Анна Токарик. ОУК: Анна Ольхова, Анна Стецькович, Стефанія Пережак. ОЖЛВУ: (покійна) Ольга Мельник, Ірина Стахів, Люба Кривокульська, Анастасія Купич.

Грамоти признання крайової Управи одержали: Олена Габрович, голова, Ольга Кушнір, секретарка.

Під патронатом Комітету відбувся в осередку Многокультурности показ українського куховарення, в якім брали участь складові організації СУК і ОЖЛВУ.

На запрошення Гамілтонської Жіночої Ради, відділ брав участь враз із 17 іншими національними групами в „Різдвяному Чайку". Крім святочного Різдвяного стола з 12 традиційними стравами, інший стіл заповнено англомовними книжками, брошурками та зразками українсько-

Членки складових організацій, що були відзначені грамотами Комітету Українок Канади з нагоди Року Української Жінки: зліва до права стоять пані: Г. Липка, В. Логин, А. Стецькович, Л. Мельник (за покійну маму Ольгу), А. Купич, Д. Блашків, Г. Лазарович, Л. Кривокульська, О. Габрович, С. Савчук (вручувала грамоти), М. Пилипюк, О. Кушнір, А. Токарик, С. Фесяк, А. Бойко, А. Полос, М. Ганас, А. Ольхова, Е. Рудик, П Бабяк, А. Чорнейко, Т. Стасишин, О. Середа. Через перешкодження на знимці нема: С. Пережак, А. Грицик, І. Стахів.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

го декоративного мистецтва. Тут також був продаж всякого вибагливого українського печива.

Відділ включився в харитативну працю дуже активно. Стараннням Суспільної Опіки вислано 11 пачок з одіжжю і одну зі шкільними підручниками для українських поселенців в різні закутини Бразилії. Відділ брав участь в Громадській Льотерії Суспільної Служби Українців Канади. Відділ був помічним драматичному театрові „Заграва" в Торонті при улаштованні їхніх вистав у Гамільтоні, як „Украдене щастя" та „Одруження". Комітет дав моральну піддержку нашим студентам в їх зимовому фестивалі.

Дня 29 лютого 1976 року відділ улаштував „Свято Героїнь" в залі св. Духа.

В програмі виступали: Хор „Конвалія" диригент — пані Н. Ґеник; дівочий хор „Чайка" диригент Анна Качмар; фортепіянове сольо —А. Українець (учень школи св. Володимира); деклямація — І. Марушко (учениця школи св. Духа); деклямація — Н. Кульчицька, студентка Мк-Мастер університету. Прихід з добровільних датків вислано до Мюнхену до Української Медично-Харитативної Служби на потреби нашим репресованим поза залізною заслоною. Опісля відбулась товариська зустріч, де пані з Комітету гостили смачною перекускою.

Праця Комітету під дбайливим проводом голови пані Олени Габрович, увінчалась великим моральним і матеріялним успіхом.

Відділ вповні співпрацює з Комітетом Українців Канади в Гамільтоні, беручи участь в Святі Державности та інших імпрезах.

Анна Токарик,
пресова референтка

Сунична шарльотка

1½ ложки джелятини
⅓ горнятка зимної води
1½ горнятка молока
3 жовтки
¾ горнятка цукру
⅓ ложечки соли
3 білки
2 ложечки цитринового соку
2 горнятка суниць, дрібно покраяних
1 горнятко вбитої сметани

Намочити джелятину в зимній воді. Молоко спражити. Убити жовтки, додати цукор і сіль і ще разом убити. Розправити жовтки з гарячим молоком і варити над парою кілька хвилин, щоб жовтки легко стялися. Коли маса покриває ложку, то вже готова і більше не варити, бо може звурдитися. Додати розмочену джелятину і добре розправити. Охолодити. Коли маса стинається на драглець, домішати вбиту піну з білків і цитриновий сік. Додати суниці і вбиту сметанку. Вимішати все разом на одностайну массу. Виполоскати форму водою і наповнити шарльоткою. Остудити. Подавати на десерт на осібних мисочках, а верх прикрасити свіжими суницями.

КОРОП ІЗ НАЧИНКОЮ

3 - 5 ф. коропа
½ склянки молока
5 - 6 печериць
1 ложка масла
2 жовтки
січена, зелена петрушка
1 булка

Коропа помити чисто і насолити на ніч. Окремо покроїти печерички і піддушити на маслі. Докинути січеної, зеленої петрушки. Дальше втерти ложку масла з жовтками на шум, додати намочену в молоці і витиснену булку і всипати печерички, які прохололи. Додати шум із двох білків, вимішати з начинкою, начинити тим коропа і зашити.

До посудини дати ложку масла й добре розігріти. Вложити на це коропа і підлити водою. Прикрити папаром-станіольом і пекти в печі спочатку на 400°, коли закипить, знизити на 350° і поливати часто підливою. Душити приблизно пів години.

РОБЛЕНИЙ ЖОВТИЙ СИР

8 горнят домашнього сира,
1 горнятко топленого масла,
1 ложечка меленої паприки,
1 горнятко солодкої сметани,
1 ложечка соли,
1 ложечка соди.

Домашний сир мусить бути добре обігрітий і не солений. Треба його добре перетерти через ситко, щоб не було грудочок. Тоді все разом добре вимішати. Покласти в подвійний баняк (добел бойлер) і варити в парі годину і пів, часто мішаючи. Коли маса стане як сироп сейчас з кухні зняти і скоро вилляти в глибоку круглу посудину, щоб застигло. Хай так стоїть два до три дні.

К. Васюта, Калмар, Алта.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ БУТИ СТРУНКИМ

Чи знаєте ви, що в морях, океанах, озерах і ріках живе понад 20,000 видів безхребетних-лангустів, омарів, мідій та ін., що мають промислове значення, що науці відомо 70 їстивних водоростей, що в слимаках, яких так полюбляють французи, вітамін С у 20 разів більше, ніж у вершковому маслі.

Науковці твердять: риба — харчовий продукт, який своєю поживністю не поступається кращим сортам м'яса. Крім того рибні продукти порівняно з м'ясними мають низку кальорійність. Саме тому, мабуть, рибу називають улюбленою їжею тих, хто прагне зберегти стрункість.

Риба багата на фосфор, якого потребує наш мозок і кісткова система, в ній є йодина, мідь і марганець, такі необхідні для нормального процесу обміну речовин. А риб'яча печінка це джерело вітаміна „А".

Товстим людям, або тим, хто не хоче гладшати, рекомендується їсти страви з океанської риби, а щоб рибний стіл був по справжньому смачний і привабливим, слід додержуватись таких правил:

Розморожувати рибу на повітрі, або у підсоленій холодній воді; для зменшення специфічного морського запаху приготовлену рибу збризкують соком цитрини, солити рибу треба перед самим її приготуванням.

журнал „Р. Жінка"

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Е. Рошко прислала $18.00 на передплати й з розігравки української вишивки, яку подарувала Марія Паламарек, прийшло на пресовий фонд $50.00

Едмонтон, Алта. — З нагоди прийняття в часть Мами, пані Лесі Івасюк, дочка Наталка Ковалишин переслала збірку на прес. фонд 35.00

Саскатун, Саск. — Пані Євгенія Кіндрачук прислала $84.00 на передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, А. Мисак $24.00 на передплати.

Суррей, Б. К. — Із збірки на поминальнім обіді бл. п. Анни Шевчук, о. П. Блажук переслав на пресовий фонд жунала 30.00

Арран, Саск. — З приводу упокоєння піонерки околиці Арран, Саск., бл. п. Катерини Гишка, відбулася поминальна тризна, на якій учасники похорону зложили жертви на нев'янучий вінок Покійної й передали на пресовий фонд журнала „Промінь" 47.55

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. У. Криворучко $24.00 на передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. А. Бойко переслала пожертви на пресовий фонд і $36.00 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Комітет Українок Канади, секр. С. Мендик на прес. фонд 25.00

Монтреал, Кве. — Відділ „Доньки України" писанка на пресовий фонд 15.00

Форт Френсес, Онт. — Відділ ім. Л. Українки з роковин Т. Шевченка й Лесі Українки, секр. М. Ґушуляк переслала на пресовий фонд 15.00

Торонто, Онт. — Відділ „Св. Анни", реф. Ю. Никіфорук $42.00 на передплати.

Етелберт, Ман. — Відділ ім. Княгині Ольги, С. Савчин переслала 10.00

Едмонтон, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Т. Островерка переслала $42.00 на поновлені передплати.

Вінніпеґ, Ман. — Відділ ім. Л. Українки при катедрі Пресв. Тройці, реф. Д. Черевик доручила $28.00 на передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, Е. Щипанська $36.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Марія Іванець — Брентфорд, Онт. в пам'ять чоловіка Миколи Іванця $40.00

Орися Іванець-Сич і діти в пам'ять батька і дідуня Миколи Іванця 15.00

Пані: Віра Вусата — Монтреал, Кве. $8.00
А. Міхаловська — Ізлингтон, Онт. 6.00
Марія Ґургула — Виндзор, Онт. 5.00
Марія Трач — Виндзор 5.00
Марія Рошко — Вилловдейл, Онт. 5.00
М. Козовик — Саскатун, Саск. 5.00
М. Мурин — Ванкувер, Б. К. 4.00
Д. Френд — Чилливек, Б. К. 4.00
А. Присіжна — Вірдей, Саск. 4.00
Олександра Мельник — Давней, Кал. 3.00
А. Коропецька — Торонто, Онт. 3.00
Софія Пилипов — Винярд, Саск. 2.00
І. Химюк — Вінніпеґ, Ман. 2.00
С. Іваницька — Торонто, Онт. 2.00

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ МЕТОДОЮ ПОВНОГО ЗАГЛИБЛЕННЯ

Інститут ім. П. Могили
Саскатун, Саскачеван
11-го липня — 13-го серпня, 1976 р.

ЩО ЦЕ ТАКЕ?

Ціллю програми цих літніх курсів, що провадяться спільно Радою Української Школи і Інститутом ім. П. Могили, є створити найсприятливіші умови для тих, що бажають навчитися говорити по-українському. Програма навчання розговірної мови ділиться на три рівні: початковий, середній, і вищий.

В додатку до цього, учасники Курсів будуть побирати курси формального навчання української мови, за які отримають признання (кредит) з IX, X, XI, чи XII кляс української мови від Саскачеванського Відділу Освіти.

Щоб створити для учасників цікаву і різноманітну атмосферу, програма Курсів буде доповнятися різними заняттями культурного і розвагового характеру.

Всі навчання і заняття будуть провадитися українською мовою. Учасники Курсів будуть говорити ввесь час тільки по-українському. Програма Курсів взорується на програмі Французького Курсу „Мексі - Імерзіон", що провадиться кожного року в Саскачеванськім університеті з ініціятиви федерального уряду. Мовні здібності студентів будуть розвиватися завядки багатьом і різноманітним можливостям для висловлювання себе українською мовою.

ДЕ ВІДБУВАТИМУТЬСЯ ЛІТНІ КУРСИ?

Літні Курси будуть відбуватися в приміщеннях Інституту ім. П. Могили, як також, частинно, в державній школі Бранскил і в Саскачеванському Університеті.

ТРИВАННЯ КУРСІВ:

Програма Літніх Курсів триватиме п'ять тижнів — від 11-го липня до 13-го серпня, 1976 р.

КОШТИ ДЛЯ СТУДЕНТІВ:

Помешкання і харчі	$180.00
Забезпечення	2.00
Оплата за признані курси	60.00
Закладний внесок і завдаток за ключі	11.00
	$253.00

ХТО МОЖЕ ЗАПИСУВАТИСЯ НА ЛІТНІ КУРСИ?

Всі студенти, котрі закінчили принаймні VIII клясу в державній школі.

За додатковими інформаціями і аплікаційними формами (анкетами) проситься звертатися до:

UKRAINIAN TOTAL IMMERSION SUMMER SCHOOL
c/o Mohyla Institute
1240 Temperance Street, Saskatoon, Sask. S7N 0R1

P 14-0 OCT 75
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ з нагоди 50-річчя свого існування повідомляє про появу „УКРАЇНСЬКОЇ КАНАДІЯНИ" ("UKRAINIAN CANADIANA").

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 60 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПЕРЕПРОДАЖУ $9.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2